

6474.

К 6474.

№ 25

НОВЕ МИСТЕЦТВО

1934

1927

К і н о —
режисер

87751

ЦЕНТРАЛЬНА
НАУКОВО-УЧБОВА
БІБЛІОТЕКА

Олександр
Довженко

Постановщик фільму „Звенигора“

**КРАСНИЙ ВІДДІЛ
ВУФКУ**

ХАРКІВ,
вул. К. Лібкнехта, 5
Телеф 20-95 і 15-85

1-й

ІМ. К. ЛІБКНЕХТА

вул. К. Лібкнехта

Каса з 5 год.

2-й

ІМ. КОМІНТЕРНА

вул. 1-го Травня

Каса з 4 год.

3-й

ЧЕРВОНИЙ МАЯК

Сергієвський майдан

Каса з 4 год.

4-й

ІМ. К. МАРКСА

вул. Свердлова

Каса з 5 год.

5-й

ІМ. ДЗЕРЖИНСЬКОГО

вул. Свердлова

Каса з 5 год.

В робітничих
районах

6-й

ЖОВТЕНЬ

вул. Жовтневої Ре-
волюції, № 32
(кол. Москалівська)

7-й

ПРОЛЕТАР

(кол. Сучасний)

ріг Кладовищенської
та Гіївської вулиць

Каса з 4 год.

ДЕРЖКІНО-ТЕАТРИ ВУФКУ

3 вівтірка 29 листопада

ЧЕРЕЗ ВЕЛИКИЙ УСПІХ ПРОДОВЖЕНО

ПОЕТ та ЦАР

Острів Рівности

ДВА МІРА

≡ М А Б У Л ≡

Два мисливці

Дім ненавиди

29-1

СКАРАМУШ

2-4

БАНДИТКА

**ХАРКІВСЬКА
ДЕРЖАВНА
ОПЕРА**

РИМАРСЬКА, 21

Телефон 1—26.

Середа 30 Листопада

ВИБУХ
Опера на 4 дії 8 карт.
з прол. та епілогом

Четвер 1 Грудня

АІДА
Опера на 4 д. 7 кар.

П'ятниця 2 Грудня

ВИБУХ
Опера на 4 дії.

Субота 3 Грудня

ФАУСТ
Опера на 5 д. 9 кар.

Неділя 4 Грудня

ЄВГЕН ОНЕГІН

Продаж абонементів продовжується.

Х А Р К І В

**ДВІ ГАСТРОЛІ
ТЕНОРА**

СЕЗОН 1927-28 р.

**ДЕРЖАВНЕ
КОНЦЕРТОВЕ
БЮРО**

ДМИТРА СМІРНОВА
(ПАРИЖ)

**ТЕАТР
ДЕРЖАВНОЇ
ОПЕРИ**

Неділя 4 грудня ПО-ЗА АБОНЕМЕНТОМ

I. „ЄВГЕН ОНЕГІН“ (кілька сцен).

Партію Ленського вик. СМІРНОВ.

II. КОНЦЕРТНИЙ ВІДДІЛ (оперні арії в супроводі оркестра)

Вівторок 6 грудня АБОНЕМЕНТНИЙ

„РІГОЛЕТО“ СМІРНОВ—герцог.
початок о 8 годині.

Продаж квитків у касі театру та в центральній касі.

**ДЕРЖАВНИЙ ДРАМАТИЧНИЙ
ТЕАТР**

„БЕРЕЗІЛЬ“

Вул. Лібкнехта 9
Тел. 1—68.

Вівторок 29 листопада

МІКАДО

Оперета на 5 дій

Середа 30 листопада

ЯБЛУНЕВИЙ ПОЛОН

Драма на 13 епізодів

Четвер 1 грудня

САВА ЧАЛИЙ

П'ятниця 2 грудня

ШПАНА

Експертія на 10 показів

Субота 3 грудня

ЗАКРИТА ВИСТАВА

Неділя 4 грудня

КОРОЛЬ БАВИТЬСЯ

Мелодрама В.Гюго
на 4 дії

Наново відкрито продаж абонементів || Найближчі прем'єри СЕДІ та БРОНЕПОЇЗД ||

ДЕРЖАВНИЙ
ХАРКІВСЬКИЙ
ТЕАТР

(Вул. Панцерн. Потем.
№ 82)

Тел. 35-84.

ПОЧАТОК о 8 г. веч.

ПІСЛЯ КІНЦЯ
ТРАМВАЙ №№ 4, 5, 6

Каса відчинена з
11—2 та 5 г. веч.

ВІВТОРОК 29 ЛИСТОПАДА

П У Р Г А

СЕРЕДА 30 ЛИСТОПАДА

РЕСПУБЛІКА
НА КОЛЕСАХ

ЧЕТВЕР 1 ГРУДНЯ

ЛУКРЕЦІЯ БОРДЖІА

РУССКИЙ ДРАМАТИЧЕСКИЙ ТЕАТР

ПОМЕЩЕНИЕ
ГОС. ЕВР. ТЕАТРА

бывш.

Малый Театр
Харьк. Набережн. 6
Тел. 35-54

Вторник 29 ноября

ЛЮБОВЬ ПОД ВЯЗАМИ

Пьеса в 12 карт. Постановка главн. реж. Алексеева худ. Пеленкин

Среда 30 ноября

ИВАН КОЗЫРЬ И ТАТЬЯНА РУССКИХ

Пьеса в 3-х актах 22 эпиз. Пост. гл. реж. Алексеева худ. Пеленкин

Четверг 1, Пятница 2, Субота 3 декабря

ПРЕМЬЕРА БРОНЗОВЫЙ ИДОЛ

мелодрама в 5 актах Постановка Гетманова худ. Пеленкин

Воскресенье 4 декабря

Кайзер

КИНО-РОМАН

музыкальная ком.
в 4-х актах

Постановка Хорват худ. Пеленкин

Зав. худ. частью Л. С. Самборская. Художник Н. К. Пеленкин
Директор И. С. Вайнберг Администратор Георгий Бунин
(Главн.) Администр. Я. Подольский

У. С. С. Р.

:: ХАРЬКОВ ::

Зимний Сезон
1927/28 года

НАЧАЛО
СПЕКТАКЛЕЙ

РОВНО

в 8 час. веч.

После 3-го

сигнала вход

зрительный

зал закрыт

::: для всех :::

ПЕРШИЙ
державн.
театр для ДІТЕЙ
вул. СВЕРДЛОВА, 18

ТИМОШЕВА РУДНЯ

ДЯДЬКОВА

ТОМОВА ХАТА

Початок о 1 годині.

Дир. театру О. Я. ГОРОДИСЬКА
Гол. адміністр. А. Б. ЯКОВСОН

НОВЕ МИСТЕЦТВО

Адреса редакції:
Харків, вул. Карла
Лібкнехта, б. № 9.
Телефон № 1-68.

ТИЖНЕВИК

ВИДАННЯ ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ УПО УСРР

№ 25 (66)

29 ЛИСТОПАДА

1927

Всеукраїнська музична виставка

Постановою Народнього Комісаріату Освіти від 15/X ц. р. (див. „Бюлетень НКО УСРР“ ч. 42) ухвалено перевести „Всеукраїнську Музичну Виставку“ і затверджено положення та Інструкцію для неї.

Техніка переведення „Всеукраїнської Музичної Виставки“ за цим положенням має бути такою: в грудні—лютому біжучого сезону по всіх округах організовується окр. музичні виставки, які підготовляють увесь експонатний матеріал до Всеукраїнської, що має відбутися в-осени 1928 року. Схема виставок передбачає два типи експонатів: експонати „мертві“, цеб-то діаграми, плакати, світлини, музвидання то-що, по лінії профосвіти, політосвіти, соцвиху, видавництва, радіомовлення; експонати „живі“, цеб-то виступи хорів, оркестрів та інших музично-виконавчих груп, що на терені даної округи перебувають. Виставочні Комітети вибирають журі, які з одного боку одбирають експонатний матеріал для надсилки до „Всеукраїнської Виставки“, а з другого переводять оцінку виконавчим силам, що на виставці виступали.

Така в загальних рисах організаційна схема „Всеукраїнської Виставки“. Вкладена в рамці роботи по відзначенню 10 роковин Жовтня, вона має перевести колосальної ваги роботу: перевести облік усього, що маємо на музичнім фронті на 10 роковини Жовтня, підсумувати досягнення музичної культури на Україні. Справа обліку—справа великої ваги, але й великих технічних труднощів вимагає переведення її в життя. Шлях обіжників,

анкет і обслідувань у цій галузі дати позитивних наслідків не може. Принаймні всі заходи, що в цьому напрямку робилися, не дали належного ефекту.

Музична ж виставка—як метод обліку музкультури заслужує на всяку увагу. Цілком природне і привабне завдання—показати свою роботу перед людьми, поділитися своїм досвідом, своїми досягненнями перед широкими колами суспільства—викличе максимальну заінтересованість окремих організацій та муззакладів що до участі на виставці. Перспектива виставлення на Всеукраїнській виставці, а для музвиконавчих закладів—перспектива дістати премію на конкурсі, чи командировку на виступ у центрі під час Виставки,—сприятиме найбільше дбайливому ставленню до підготовчої роботи окремих одиниць. В цілому це дасть належний ефект, що до повноти представленого на Виставці матеріалу й тим самим спричиниться до більше-менше достатнього обліку музкультурних досягнень.

Але крім цього „Всеукраїнська Музична Виставка“ матиме велике організуюче й виковавче значіння. Процес підготовки до виставки, перспективи показати свою роботу на ній—стане стимулом до інтенсивної роботи, до дбайливого підбору й опрацювання репертуару.

Нарешті передбачена Інструкцією про Музичні виставки передача частини експонатів до місцевих музеїв—спричиниться до заснування при них музичних відділів і тим стимулюватиме надалі дуже по-

SS

трібну справу—справу збирання матеріалів музейного значіння з музичної галузі, а саме старих афіш, старих видань музичних, цінних струментів, фольклору то-що.

Все це примушує надати справі організації музичних виставок значіння, що сягає по-за межі звичайної вузько-виставочної організаційної роботи. „Всеукраїнська Музична Виставка“ це широка музично-організаційна й музично-виховна кампанія. Це цілева установка, на яку в своїй роботі

мають орієнтуватися музично виробничі організації цього року. Це по-суті одна з поміж метод планування музичного життя в республіканських масштабах. Широка участь в ній музично-громадських (Т-во Леонтовича) та профспілкових (ВУРПС) організацій, а також велика зацікавленість в ній окремих музичних закладів (музшколи й музвидавництва) що нині спостерігається—дають змогу вважати, що свої завдання „Всеукраїнська Музична Виставка“ цілком виправдає.

Артистка Любов Гаккебуш

В нашій пресі про театр актора стало звичаєм замовчувати. Найбільше, що часом перепадає на його долю—це в рецензії про спектакль напишуть: той-то дав прекрасний образ, або щось такого навпаки. І коли порівняєш часом ці фрази з наших театральних рецензій про акторів з тією роботою, яку бачиш щодня, переходючи сценою театру при пробах, то не знаєш що саме образливіше для актора: чи отой „прекрасний образ“, чи „щось такого навпаки“.

Проте не завжди винний тут іменно рецензент. Річ цілком зрозуміла, коли взяти на увагу, що театр революційної формації народився й зміцнів, як театр режисерського майстерства з одного боку, а з другого, що й новий тип актора, щоб оформитися та заявити своє право на частку творчості в тім мистецькім комплексі, який ми звемо спектаклем, вже тому що він актор, потребував у цім „режисерськім“ театрі довшого часу. Не малу, либонь, ролю (хоча й побічну) відіграло тут і те ламання новим театром сценічних прийомів побутового театру, без якого він не міг би стати тим чим він тепер є, і в яким найінертнішу ролю зіграв саме, вихований на побутовій сцені, актор. Це забрало більше нашої уваги на поборення згаданої інертності і допомогло нам щасливо поминути цілком нового, переродженого актора—не тільки витвір революційного театру та виконавця режисерської волі, а й актора—творця цього театру й самостійного майстра. А такого актора на театрі ми сьогодні вже маємо, так пересодженого з поміж дореволюційних мородих кадрів, як і вихованого в боротьбі ла новий театр. І цей актор уже настільки оформився й виріс, навіть більше,

постарів, що коли сьогодні про нього не пишуть, то це просто тому, що в нас писати нікому.

Серед цих акторів нової школи чільне місце займає й артистка Одеського Державного Драматичного театру Любов Гаккебуш. А що минулого місяця вона переступила грань одинадцятого року своєї роботи на українській сцені то нам і спало на думку написати про неї кілька слів.

Автор цих рядків уперше побачив артистку Геккебуш на сцені, блаженної пам'яті „Державного Національного Театру“ в Києві. Вона грала Панну Мару, героїню однойменної п'єси В. Винниченка, писаної (як потім я дізнався) спеціально для неї.

Це було в сезоні 1917—18 року, коли особливо почувалося провалля поміж традиційним побутовим театром і змаганнями тодішнього авангарду українського громадянства до модерних форм культури, коли в Києві працював уже „Молодий Театр“ і коли кожен прояв чогось свіжого й живого на Українськім театрі вважали за малим не геніяльністю. Тому може те вражіння, яке на мене справила Любов Гаккебуш в ролі Панны Мари лишилося в пам'яті трохи гіперболізованим, але що це був свіжий талант і животворне явище в українськім театрі за тодішніх умов доводить уже те місце яке на сьогодні вона собі завоювала на українській сцені. З того часу минуло 10 років, молода артистка перейшла увесь шлях розвитку нашого театру від перших його кроків революції на театрі до театру революції, до сучасного нашого театру. Вона виросла з яскравої хистом і незвичайної еропейзованою манерою Панны Мари до

викінченої артистичною обробкою Седі („Седі“) й Мугланової („Кінець Криворильського“), у той шлях, що перейшла артистка поміж цими двома бігунами своєї кар'єри цікавий і повчаючий. Він може стати в пригоді не одному молодому акторові, показавши як здобувається акторське майстерство й те, що ми звемо культурою актора. Тому вважаємо, що не зайвим буде його переказати.

Любов Гаккебуш пішла на сцену, 18 жовтня 1917 року будучи намовлена на те В. Винниченком, одним з найактивніших тодішніх апологетів революції на театрі, зокрема за провадження на ній модернізованого психологізму, і дебютувала в ролі Панночки в Драматичній етюдії Олеса „Осінь“: 1918 і 19 рік вона працювала в „Державнім Драматичнім Театрі“ і Театрі ім. Шевченка. Увесь цей період роботи артистки можна назвати шуканням себе. Вона виступає тут в різних характером ролях і при мішанім репертуарі в умовах роботи й самих театрів майже напимацьки.

Більше окреслилось артистичне обличчя Гаккебуш в „Київськй Державнім Театрі“, що працював переважно на периферії за проводом Леся Курбаса, і мав своїм завданням передовсім дати провінції гарну театральну продукцію. Театр цей складався з робітників колишнього „Молодого Театру“ і Любов Гаккебуш, вступивши до нього на весні 1920 року в ролях: Ріти („Чорна Пантера“), Наталі („Брехня“), Фрейденю („Сатана“), Леді Макбет („Макбет“), Йкасти („Цар Едіп“), знайшла своє амплуа героїні. На весні 1921 року вся група, що складала цей театр, як Центральна Студія Революційного театру переїхала і до Харкова й тут через злидні та голод розпалася, а Любов Гаккебуш, прослуживши літо в Харківськй Театрі за проводом Юхименка, вернулася знову до Театру Шевченка в Київі. Цей час і літо 1922 року, коли артистка працювала у „Вільнім Театрі Поділля“, а також осінь 1922 року—в Державнім Драматичнім Театрі ім. Франка був для неї періодом суто виробничої роботи, без якогось певного мистецького напрямку, що зрозуміло не могла припасти до душі артистці, яка жадала стати будівничим української культури.

І от, зазнавши уже на сцені чималого успіху, вона зимою 1922 року йде працювати (власне учитися) в театральну студію „Березіль“ щоб пройти акторську

Артистка Любов Гаккебуш в ролі Седі

школу під проводом Леся Курбаса. Чотирі роки роботи в „Березолі“ дали артистці цю школу й поришили її мистецький діапазон з вузького амплуа героїні до найрізноманітніших характером ролей: Жінка („Людина маса“), Леді Макбет („Макбет“ у новій постановці Курбаса), Елен (Джіммі Гігінз), Руф (Секретар Профспілки), Ефрозі (За двома зайцями), Химка (Комуна в степах), Дора Бріліант (Напередодні), і крім того уперта робота над собою виробила з неї самої видатного нашого педагога сцени.

Тепер артистка працює в Одеськй драматичнім театрі, куди вона вступила після коротенького антракту після виходу з „Березоля“ на весні 1926 року, і викладає одночасно в одеськй Муздраміні та провадить при своїм театрі нею ж засновану студію. Крім того Любов Гаккебуш кандидат до ЦК Всесоюзного Правління Робмису, член Правління ВУК Робмису й перекладчиця цілої низки руських і європейських п'єс українською мовою.

Нині про неї говорить її робота й переїдений за десять років шлях, а нам лишається тільки привітати ювілянтку та побажати їй працювати ще багато літ

В. Б.

ЦЕНТРАЛЬНА
= НАУКОВО-УЧБОВА =
БІБЛІОТЕКА

Перший місяць роботи Київських театрів

Початок сезону відбувається під знаком великих перемог... але й великих поразок Київських театрів.

Руська драма невдало штурмувала „Перекоп“ в Жовтневі дні.

В опері „Іскри“ полум'я так і не спалахнуло.

Зміст п'єси „Джума Машід“ (театр ім. Франка) нагадує „Баядерку“ з додатком газетного тексту (як що вірити рецензентам).

Ці невдалі вистави—є, так би мовити, „утруска“, що буває в кожному підприємстві, зокрема театральнім. Дирекції театрів, звичайно, винуватять за них самі лише „стихійні“ події, „атмосферні розряди“, та авторські сили (останнім особливо дістається).

Але це не зовсім так.

Винні також і театри, що включають до свого репертуару таку оперу як „Іскри“. Винний також театр руської драми, що подав глядачеві на Жовтневі свята п'єсу—„Штурм Перекопу“ необробленою й без попередньої генеральної репетиції (цю прикру помилку зараз театр виправив і п'єса йде нормально).

Провал „Іскри“—це провал невдалої агітки, що з ідеологічного й художнього боку ніякого враження на глядача не справляє. Лібрето „Іскри“ поверхове, а музика не високої якості.

Не слід було взагалі ставити цю псевдореволюційну оперу і в цьому полягає помилка театру.

І ми сподіваємось, що надалі театри будуть обережніше підходити до підбору свого репертуару, зокрема що весь репертуар буде проходити через Художню Раду театру.

Які досягнення маємо на початку сезону?

Постановка опери „Тарас-Бульба“ при всіх її дефектах безумовно великий крок уперед, що до перетворення „українізованої опери“ в справжню українську оперу. Можна скільки завгодно лаяти Київську виставу „Тарас-Бульба“ за нездійснення „монументального реалізму“, відсутність динаміки то-що.

Проте не можна заперечувати, що вистава „Тарас-Бульба“—це важливий етап в історії української музичної культури. Це перша досить вдала спроба дати справжню українську оперу, що її зміст та музика органічно зв'язані з побутом та художнім вихованням українського народу.

Друге досягнення сезону—це робота українського пересувного театру. Цей театр важне явище в театально-клубнім житті міста. В Київських клубах, досі панували на 3/4 шаблон, ідеологічна заяложеність, халтура, лише в

кращім випадку старане аматорство без впливу на масового глядача. Перед професійними організаціями в усю широчінь повстало питання про культурне виховання нових кадрів пролетаріату, що не підготовлені до сприймання мистецтва профтеатрів.

Український пересувний театр іде на зустріч цьому. Він об'єднав навколо себе молоді працездатні сили й показав, що він дійсно зуміє дати цьому глядачеві здорове мистецтво. Він об'явив „смерть

ВУФКУ. „За стіною“—Реж. А Бучма

== „Кіно-роман“ ==

Руський Драматичний Театр

З кількох п'єс Кайзера „Кіно-роман“ на радянських сценах не знайшов собі успіху. Радянський театр, що ввесь час шукає співзвучної епосі, п'єси, пройшов мимо повз цей шаблонний сюжет з неодмінною кілька-мільйонною спадщиною й американським дядюшкою. Автор і сам, згоджується з цим, свідомо підкреслює шаблонність сюжету; назва його каже про це—звичайнісінький бо „Кіно-роман“, що їх тисячами випускають європейські та американські кіно-фабрики. Можна навіть думати, що цією п'єсою хотів Г. Кайзер дати оцінку обмеженості західньої кінотворчості, бо, авантюристичний цілком, драматичний сюжет „на кілька тисяч метрів“ розгортається в плані комедії, що наближається місцями навіть до сатири, на європейську буржуазну етику.

П'єса має в собі кілька ідеологічних недоречностей. Адже сміється автор голівне з дворянського стану—графів, баронів, з їх пихи за своє походження. І що голівне цей гнилий світ європейської аристократії в п'єсі протиставляється американському торгово-промислому суспільству. Тут, бачте є здоровий розум, певність в житті, вони ці незалежні від європейських забобонів мільйонери „дяді Кнуги“ можуть сміятися розкотистим сміхом над розвитим коритом гнилої аристократії.

Цю думку виявлено найгостріше в 4 дії, там де американці демонструють свою перемогу над дурнями з фамільними гербами.

В однораз ця 4 дія найменше вдалася авторові. Після 3 дії з активним сміхом та швидкими театральними студіями, четверта вражає своєю статуарністю й виглядає навіть зайвою. Так само в ставленні остання дія випадає із загального стилю всієї п'єси.

І за це особливо жаль, бо на цей раз театр більше ніж у своїх попередніх виставах був близький, щоб виявити оригінальний стиль.

Режисер Хорват (виступав, як постановщик у Харкові вперше) поклав в основу ставлення метод так би мовити „кінофікації“ п'єси. Йому пощастило знайти кілька елементів близьких до кадрів

з кіно-картини й збудувати на цьому швидкозмінне видовисько. Цьому допоміг багато композитор Іюлфьоров, що не без смаку підібрав велику кількість мотивів, що їх звичайно награв у кіно. Супровід музичний місцями було так дотепно зложено, що він сам по собі викликав сміх у залі („Коль славен“ під час читання королівської грамоти про призначення офіцера „Марш Шопена“ на слова про смерть „Кіріпчіки“ як мотив безпризорної матері то-що). В деякій мірі музичний супровід було покладено в основу мізансцен, що підкреслювало ходувльно-театральні положення в кіно. В деяких місцях правда, почувалось надужиття музикою.

Художник Пельонкін так само подав кілька дотепних комбінацій, що підкреслювали основну думку ставлення.

Виконавці загалом опанували стиль ставлення й одностайно подали п'єсу в легких комедійних тонах.

Самборська трактує ролю Карин, як безтурботну веселу молодичку що зустрічає реготом усе в житті. І Карин простіша від тієї середини, до якої очевидно прив'язує автор і п'єса, і в цьому можливо є головна причина успіху п'єси. З великим тактом провів невеличку ролю американця Кнуга акт. Кримський. Теж саме можна сказати про акт. Росція (коли не помиляюсь), що грав кредитора Лінстера. Вони знайшли певний тон, що відповідав стилю ставлення.

Про інших виконавців цього не можна сказати, Гетьманов на цей раз не знайшов ефекту в ролі, а до того ще й затримувався на півтонних ньюансах. Метельська та Полевой не йшли далі від натуристичного шаржу.

Таким чином режисерові Хорватові не цілком удалося виявити свій задум ставлення й найбільше через те може, що деякі актори не змогли позбутися традиційних способів гри, — але заслуга його в тім, що він зумів зрушити колектив до свіжої думки й творчої роботи.

Д. Сірий

халтур-колективам“, що досі мали монополію на художнє виховання клубного глядача.

Перші дві вистави українського пересувного театру „Шторм“ та „Константин Терехин“—справили дуже позитивне враження на глядача: гарний ансамбль, вдумливе ставлення до роботи, старана обробка п'єс—все це свідчить про те, що театр на правильнім шляху. Театр не копіює в своїй роботі профтеатрів, а йде своїм шляхом оригінальної творчості. Тепер він готується до оригінального українського репертуару: „Сорочинський Ярмарок“ (в плані водевіля зі співками) і „Тарас Бульба“.

Театр Франка дав яскраву постановку „Сон літньої ночі“ Шекспіра.

Змістом ця п'єса в деяких моментах застаріла, але загальний тон бадьорості та живорадості робить її п'єсу спів-

звучною сучасності. З свого боку театр багато попрацював над матеріалом. Отже, маємо добре організовану виставу, з бездоганним діалогом, гарною музичною ілюстрацією.

Київські державні театри мають тільки річний досвід роботи. Отже, деякі промахи початкового періоду зрозумілі. Сподіваємось, що надалі справа покращає.

По всіх театрах почали працювати Художні Ради (правда з великим запізненням) і надалі ввесь репертуар державних театрів обговорюватиметься на худрадах.

А ми твердо віримо що тільки шляхом підсилення громадської активності—можна буде створити здорову міцну базу для художньо-ідеологічної роботи театрів.

С. Якубовський

На Київській концертній естраді

Початок зими у нас не рясний на концерти: 1—2 концерти на тиждень, а цього замало для Києва, що звик до інтенсивнішого концертного життя.

Сезон ніби почав Ж. Сігеті концертами 1 та 3 Жовтня, 9 жовтня був симфонічний концерт з диригентом Штідрі, 21 жовтня—концерт тенора Радамського, 25 та 27 жовтня—концерти Мігая, нарешті 10 листопада—концерт піаніста Ітурбі. Оце й усе, що дали концертанти—гастро-лери за півтора місяці.

Але крім того було й кілька концертів місцевих музик (піаністів Гозентудя та Альперин (вечір фортепіанових дуєтів), піаніста Луфера, концерт пам'яті Максимовича з нагоди століття його збірки укр. пісень та низка концертів на Жовтневій Свята по різних клубах, підприємствах, установах.

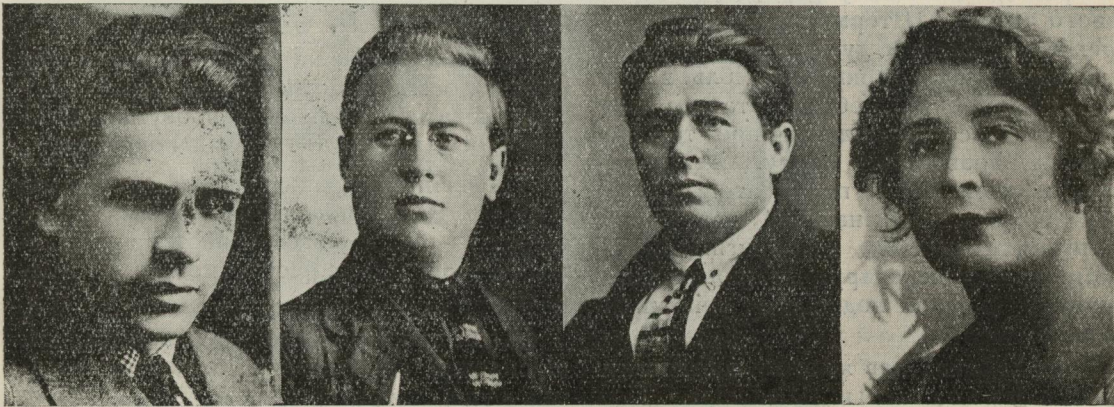
Сігеті—вдумливий, чутливий, глибокий інтерпретатор—художник має завжди в Києві великий успіх не тільки серед музик—фахівців, але й серед ширшої маси слухачів. Штідрі зазнайомив киян із своєю інтерпретацією творів Моцарта, Бетховена й Вебера, яким він надав тонких інтонаційних, ритмових та динамічних нюансів. Надто рекламований (як „світовий тенор“) артист Радамський не виправдав сподіванок і при всій своїй вокалістичній техніці припустив чимало хиб щодо інтерпретації співаних творів. На концертах Мігая, як завжди, було людно. Але перший його концерт, за якого він був, як видно не в голосі вийшов невдалий. Правда на другім концерті артист розгорнувся на всю широчінь свого хисту й дав багато, високого гатунку яскравих зразків артистичного відтворення чужих композицій. Піаніст Ітурбі киян, можна сказати, приємно здивував і хоч на його концерті не було людно, тому що ім'я артиста в Києві не знайоме, проте невелика група музик фахівців та меломанів, що не минають жодного концерту прийняли Ітурбі, як ніби якийсь „диво“. Цей молодий піаніст має яскраві властивості великого викінченого артиста: певність і глибина інтерпретації, простота, безпосередність, ширість виконання, багатство звукової палітри, досконалість техніки, чудова педалізація,—все це свідчить про його яскраве художнє обличчя, а його концерт можна вважати за один з поміж найяскравіших моментів сьогорішнього концертного життя в Києві.

Що до роботи місцевих музично-виконавських організацій, зупинимось тут на цікавм явищі—

Харківський Окружний Робсельтеатр
Худ. керівник Л. Предславич

на Хоровому ансамблі інституту ім. Лисенка. В наслідок великого культурного піднесення робітничо-селянських мас України протягом 10 років по Жовтневій Революції УСРР укрилася широко розвинутою мережею хорових організацій різного рівня й гатунку,—від маленького співочого гуртка при трудовій школі та хаті-читальні до кваліфікованих професійних округових та всеукраїнського масштабу капел. Майже всі ці хори мають деякі нестатки й хиб, усунути які можна буде тільки тоді, коли наше радянське суспільство ще більше економічно й культурно зміцніє. Один із негативних моментів нашого хорового життя це брак освіченого, кваліфікованого керівника—диригента. Отже, зважаючи на це, доводиться Хор Інституту ім. Лисенка відзначити, як дуже симптоматичне явище. Усі члени

Харківський Окружний Робсельтеатр
Артисти: К. Музиченко, В. Істомін, Ф. Чепиленко, О. Василенко

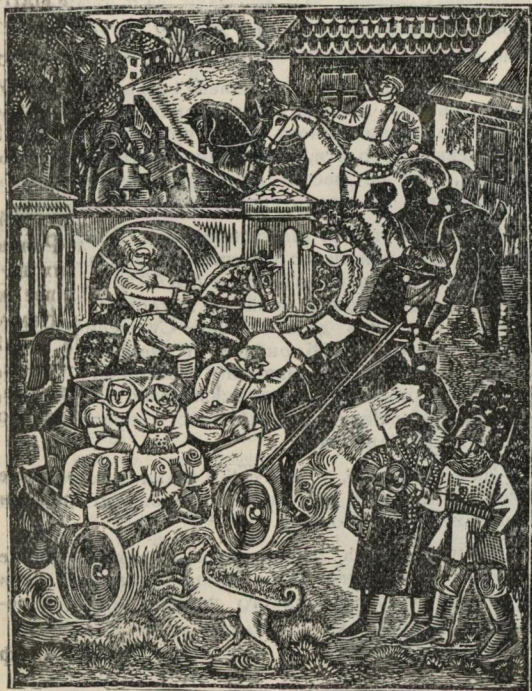
цього ансамблю—колишні керівники робітничеселянських хорів, а тепер студенти диригентського відділу Інституту ім. Лисенка й мають надалі, набувши потрібної кваліфікації, повернутися до керування хоровими організаціями. Отже те, що весь цей колектив складається з керівників—диригентів дає йому змогу створити нову, досі незнану в нас форму хорової організації—бездиригентську, ту форму, яка в симфонічному мистецтві мала вже практику (Москва, Київ). Ця нова форма співучасті багатьох в інтерпретуванні хорових композицій має й певне виховне значіння, розвиваючи творчі здібності в кожного з членів ансамблю. Вона відкриває й нові можливості, нові обрії для нашого хорового мистецтва, як у галузі хорового життя так і в галузі творчій, композиторській. Уже тепер, через кілька місяців існування, цей ансамбль опрацював і вичерпав всю літературу, яку ми маємо для таких виконавчих колективів.

Відзначимо деякі виконавчі властивості цього хору. Молодий колектив досяг уже чималої рівності звучання та однотайності виконання; прекрасно виходять у нього динамічні ефекти—розгортання й звуження звукової сили (*crescendo diminuendo*), яким він надає глибоких органових тембрів, потрібної повільності та логічності; влучна буває анциптація. цікавий був інтерпретаційний план виконуваних творів, позбавлений штучного схематизму й зумисності. З поміж негативних рис підреслимо хисткість звуку партії перших тенорів (частенько трапляється фальцетний, не опертий на дихання звук) та голосливе вдихання повітря цілим ансамблем перед початком виконання, що справляє неприємне враження.

Отже, оцінюючи загалом,—маємо ще один міцний художній осередок, що в майбутньому може дійти високого рівня.

До певної міри в плані концертного життя можна розглядати й публічний курс історичних лекцій—демонстрацій заслуженого професора Г. Беклемішева, але про це варто поговорити окремо

Я. Юрас

М. Котляревська

„Махнівці“

С. Довгаль

„Видача пайка“

Концерт Антон Рудницького

Черговим концертом Державного Концертного Бюро НКО був *klavirabend* Антона Рудницького, запрошеного на диригента Харківської опери та професора Харк. Муз. Драм. інституту.

А. Рудницький родом з Галичини. Музичну освіту завершив у Берліні у Вищій Музичній Школі. Як піаніст А. Рудницький учень відомих піаністів-віртуозів Лео Сіроті та Егона Петрі.

Програм відчитного концерту становили: Чакана-Баха-Бузони, 2 раисодії—Брамса (h та g) Фантазія—Шимановського, 12 прелюдів—Дебюссі та 2 легенди—Ліста.

Молодий артист виявив прекрасну техніку гри й високу музичну культурність. На жаль програм концерту, на нашу думку, не зовсім відповідав властивостям артиста і тому виконання було нерівне. Найменше задовольняло виконання творів Баха й Брамса, краще прозвучали прилюди Дебюссі, хоча й бракувало обов'язкової при виконанні їх вишуканості тембрів, а найбільше артист виявив себе в добре поданих Лістових легендах та фантазії Шимановського, виконаній з надзвичайною експресією.

Судячи по рецензованім концерті, молодий артист має всі дані виробитися в значного майстра музики, так потрібного нашій молодій радянській музичній культурі.

Отже, заходи, що їх вживають керівники Державної опери та Концертного Бюро в напрямку збирання розпорощених закордоном видатних українських музичних сил, треба всіляко вітати.

Ю. Т.

ЦЕНТРАЛЬНА
= НАУКОВО-УЧБОВА =
БІБЛІОТЕКА

„Здобуття Бастилії“ у МХАТ'і II

Мхат 2-й відзначив 10-ті роковини Жовтня, виставивши п'єсу Ромена Роллана „Здобуття Бастилії“.

Театр пішов лінією найменшого опору, вибравши для ювілейного спектакля перекладну п'єсу, багато де в чому неспівзвучну сучасності.

Ромен Ролланові не можна закинути незнання історії. Історичні деталі, окремі типові риси, блискуча мова французької революції, що навіть у перекладі зберегла свою виразність роздвічують п'єсу, надаючи їй історично-вірного стилю.

Але на цьому правильним й детально відновленим історичним тлі рухаються не повнокровні фігури, а бліді тіні, вірні оповісники досить заяловених ідей, які Ромен Роллан вкладає їм в уста.

За Ролланом народ — то „людина і звір“, він може великодушно за-для дотепного каламбуру помилувати винуватого й тут же таки розстріляти невинного. Ми, либонь пізнаємо в цьому народ французької революції, блискучий портрет якого дала ціла плеяда класиків французької літератури, але цей портрет стає тривіальним місцем, якщо за стихійністю революції не бачити боротьби партій і клас; якщо народ це все—від акторки Конта і до санюлотів Сент-Антуанського перемістя, якщо проводирів—Каміладе-Мулена, Марата, Робесп'єра, Гоша, в п'єсі введено не як представників різних класово політичних поглядів, а лише як людей різного індивідуально-психологічного складу.

Може, це й не дуже велика хиба, адже „Здобуття Бастилії“ змальовує той момент Французької Революції, коли всі стани з'єдналися в боротьбі проти абсолютизму, а розбіжності в таборі революції ще не викристалізувалися. Але буржуазний пафосизм уже виразно виявляється у найважливішій не тільки історичній, але й драматургічній помилці Роллана:—народові в п'єсі Роллана власне нема проти кого боротися. Для Роллана народ по обидві сторони барикад, і оборонців Бастилії, що не хочуть стріляти в народ, а воляють краще мовчки загинути, введено мабуть чи не як носіїв етичної вищої свідомої організованості, яку протиставлено стихійному нерозсудливому народньому гніву. Хто здобув Бастилію? Невже народ, який безглуздо розбивав собі голову об її міцні мурі?

Ні. За Роменом Ролланом, — залога, що здала Бастилію, взяла її, відкривши браму, дарма, що передбачала розправу народню. Так Ромен Роллан навіть у п'єсі, присвяченій народньому повстанню, агітує за класову згоду.

Лише швайцарський капітан—професіонал, ремісник війни, для якого війна, хоч проти кого б вона була, повсякденна справа, яку слід сумлінно виконувати, рішуче бореться проти народу. Хіба ж ця епізодична постать може символізувати, ті сили, що виступили проти революції?

Але в ідейній концепції своєї п'єси Роллан підказує ще один висновок: абсолютизм не лише сам себе живив, але й сам себе усунув, а для народу—„звіря й дитини“ припадає інша, намічена вже за рямцями п'єси, хоч і недвозначно підказана, трагедія—в боротьбі Гори і Жиронди безглуздо зраджувати власних синів, адже „боги жадають“.

Так Ромен Роллан і тут революцію підміняє еволюцією.

Московський театр Сатири
„Ночь под рождество“

Театр приступив до п'єси Роллана не критично, старанно акцентуючи на тих місцях, які хотів відіграти автор. І не вважаючи на всю сумнівність роботи постановщика В. Смишляєва і цілого ансамблю театру, вистава вийшла бліда й невиразна. В цьому винний головним чином, драматургічний матеріал. Довжелезні монологи, безупинний мітинг, масові картини, але не масові дії, що первантажують п'єсу зводять на нівець уперту роботу акторів.

Театр на театрі рідко помітний. Театральний суто-французький патос політики з кафе Пале-Рояль не міг знайти відгуку в акторів МХАТ'у II, вихованих на цілком іншому мовному матеріалі. І все ж таки вдалі маркиз де-Вентіміль—Сушкєвич, Каміладе-Мулен—Орлов і Карнакова в маленькій ролі Люсіль. Значно невиразніший Робесп'єр—Таскін, що невдало намагається за вказівками драматурга, виявити Робесп'єра, як майбутнього призначеного долею героя гільйотини.

Як і звичайно, у МХАТ'і II сильне декоративне оформлення п'єси, що нагадує старовинні гравюри й малюнки Кете-Кольвіц.

Врешті, кілька імпозантних живих картин не можуть урівноважити загального враження від п'єси як від ще одного досадного непорозуміння в репертуарі МХАТ'у II.

Альф

Жорж Гросс, як декоратор

Замітка Ервіна Піскатора з приводу поставленої ним п'єси
Цеха „Потоплий корабель“

Драматург Цех називає свою п'єсу сценічною баладою, розуміючи під цим, що він намагався показати найважливіші епізоди життя свого героя.

Режисурі неодмінно треба було драматургічно оживити ряд картин, зміст яких коротко такий: геніяльна, феноменальна істота Артур Рембо, досягши 17-ти років, з'являється, як поет, до Парижу, увесь повний палких видів, він приходить, до Поля Верлена, що вводить його у духовний світ Франції. Старший і плохіший Верлен цілком підпадає під вплив міцнішого Рембо.

Дружба обхв великих представників богеми кінчається, однак, гострим розривом, який викликала огида, що виникла у Рембо, до тодішньої літератури, до декадентів, до фальшивої європейської культури і її духовних проводирів.

Він повертається спиною до цієї літератури, ба навіть до цілої Європи, і стає колонізатором африканських земель, які він сам і відкрив. Він перший розбуркує свідомість у чорношкірих племен, живе серед них життям повним праці і надзвичайних пригод, яке кінчається тяжкою й передчасною смертю в Марсельському шпиталі.

Щоб надати бистрого драматичного темпу усім послідовним етапам цього велетенського життя, вирішено виставити на невеличкій площадці, що обертається, полотняну призму на стінки якої проєкційні апарати, розміщені на великій поворотній рамі, відображають заднє тло, як картини, що ілюструють дію. Виконавці також підвозяться на площадці до місця своїх виходів; таким чином увесь хід сценічної дії розвивається безперервно з усіма варіаціями, які лише можна собі уявити. Все механічне виникає тут самостійно на очах глядача.

Цю конструкцію, яку можна застосувати до цілого ряду п'єс, надто до п'єс Брехта, Паке, Кайзера і Толера, з технічних причин не можна виконати, як слід і її треба буде випробувати ще при якійсь постановці.

В „Потонулому кораблі“, сценічні картини якого, крім проєкційних декорацій, спочатку повинні були супроводитись фільмом, що, як основний світогляд Артура Рембо, відображав історичний хід Європи, я поставив посеред сцени полотно поділене на 3 частини, при чім права й ліва сторона його можуть вільно розгортатися.

На картині, що відбувається в Адені, де Рембо в кафе веде переговори з одним великим негоціантом Лабатю, ми бачимо одну стіну—праву частину призми, висунуту наперед, а ліву загнуту назад. В малюнку і фарбах Жорж Гросс стисло й

виразно відобразив на середній і правій частині призми найближчу обстановку картини (кафе, піддашся); а на лівій загінці дальші перспективи (африканське море), Сидуети позад середньої частини означають вулицю перед кафе, при чім зберігається той самий принцип малюнка, хоч його й не застосовується практично на самій сцені.

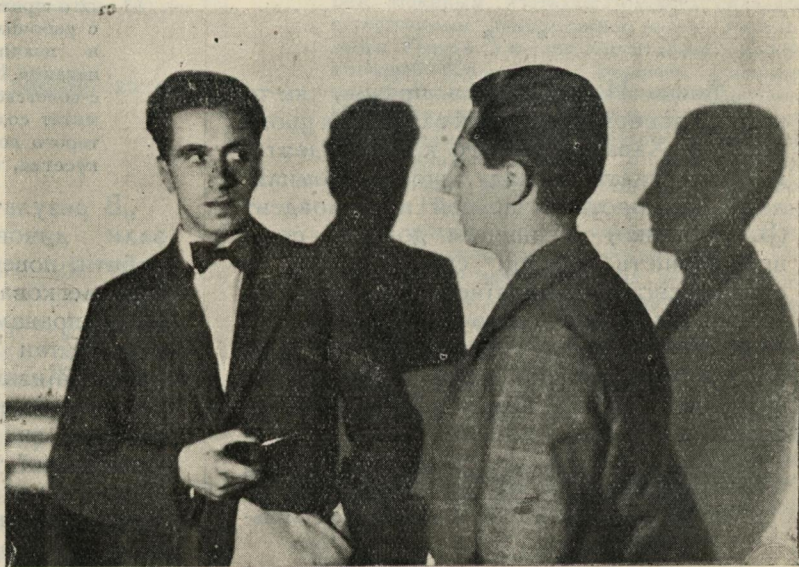
В картині тюремної камери (Верлен в Монський тюрмі, після того як з розпачу він вистрілив в Артура Рембо) обидві бокові частини призми зсунуті, так що просторинь між ними нагадує кімнату. Малюнки Гросса тут напівсховані за тюремними ґратами. Якщо ці ґрати зняти, то безпосередньо за ними на лівій стороні буде малюнок в яскравих тонах європейської культури, в особі її імперіалістичних представників поданих тюремними доглядачами.

Хоч ця картина не стосується просто до Верлена, зате вона зрязана з Рембо, як головним персонажем; і тут все карикатуроване, щоб підкреслити одчуження Рембо від цієї культури.

В останні картині („Смерть Рембо“) знов такі три частини призми стають за мури кімнати. Проєкційні картини змальовують тут кошмари Рембо, його огиду до тривіальної імперіалістичної гнилої Європи і мрії про близький йому африканський світ з лісами й сонцем, як постійний супровід у думках до далекого попереднього життя.

В інших малюнках виявляється змагання відобразити конкретно розуміння простороні, історії й руху; зрозуміти світогляд героїв п'єси, що почасти також карикатурований.

Фільм і проєкційна декорація, зв'язані органічно, дають змогу притягати до дії все недоказане виконавцем і поширюють, таким чином, його духовний і тілесний світ.

Еміль Толер і Ервін Піскатор

Одеська Державна Опера
„Орлиний бунт“
Арт. С. Іллін в ролі Пугачова

Упорядкування ма на Харк

14-ХІ з ініціативи оргп'яторки при к-в ХОРПС'у відбулася нарада в справі налагодження та поглиблення масової музично-хорової роботи на Харківщині.

В нараді взяли участь, крім оргп'яторки, Інспектор УПО НКО композитор Козицький, члени композиторської майстерні Муз. Т-ва ім. Леонтовича: Дзбанівський Дрімцов, Лісовський, Новосадський, композитор етнограф Ступницький, представн. хорсекції т-ва ім. Леонтовича, музкерівники клубів то-що

Всі промовці одноголосно відзначали ненормальне становище масової музично-хорової роботи, повну непогодженість та розбіжність її, відсутність певного плану, слабу кваліфікацію музкерівників, що дуже зле відбивається на якості роботи масових муззакладів та на їхньому репертуарі, який часто складається з творів невисокої музичної та ідеологічної вартості. Дуже шкідливо відбивається на роботі й відсутність нової музлітератури, особливо для духових оркестрів.

Всі ці хвиби особливо яскраво визначились під час

ВУФКУ „Це
Режисер Вільнер. Оп
Арт. Хайрі, Смоленськ

По чужих — шпальтах

* *

„Жизнь Искусства“ з причин, як-то кажуть, від неї незалежних запросила цього року з Харкова нового кореспондента. І треба сказати правду, що не помилилася. За короткий час цей кореспондент (В. Костенко) поспішився довести свою правовірність тактиці свого органу в справі освітлення українського мистецтва, почавши достойно свого попередника.

В № 46 „Жизнь Искусства“ вміщено його кореспонденцію, де він, повідомивши що цього року з поміж українських театрів

„на государственном бюджете целиком оставлен только „Березиль“, остальным же будет даваться только большая или меньшая субсидия“,

з чого видати, мовляв, якого значіння надає НКО „Березоль“, продовжує:

„Однако происходивший в конце прошлого сезона многодневный диспут показал, что наряду с безусловными достижениями „Березиль“ имеет и существенные недостатки. Это прежде всего — отсутствие тесной связи с рабочими массами, увлечение эстетизмом и излишний уклон в чисто формальные искания. В результате для теснейшего контакта с советской общественностью был создан комитет содействия „Березиль“, в состав которого вошли представители литературы, искусства, науки и общественные деятели“.

„В результате“, тов Костенко, ви показали дивовижно-чудернацькі здібності робити, поверхові висновки й свою чергову легковажність у поводженні з серйозними справами (Див. статтю тов. Козицького „Стан Української музики в освітленні „Жизни Искусства“ № 21 „Н. М.“). Диспут, бо навпаки довів усім те велике значіння яке відіграє в справі розвитку української театральної культури „Березиль“ і Раду сприяння, або „комитет содействия“, як Ви її називаєте, зорганізовано для моральної й матеріальної підтримки театру.

А крім того навіщо воно вам зда-

кування масової музроботи — на Харківщині

и при к-в ХОРПС'у від-
дження та поглиблення
на Харківщині.

оргп'ятьорки, Інспектор
и, члени композиторської
онтовича: "Дзбанівський
кий, композитор етно-

організації Жовтневої загально-міської муз. хорової
Олімпіади.

Нарада одноставно визнала за потрібне налагодити
цю справу, утворивши при культвідділі ХОРПС'у апарат
інструкторів, які б інструктували та контролювали роботу
клубних музгуртків, постачали б їм муз. літературу
організували б перепідготовку музкерівників то-що.

Що ж до розробки певних
планів та метод масової муз-
роботи, утворення нового ре-
пертуару та ідейного керування
роботою, то нарада ухвалила
просити взяти це в свої руки
Всеукраїнське Муз. Т-во ім.
Леонтовича, яке має потрібних
для цього кваліфікованих фахів-
ців та великий досвід в цій
справі. Для докладної розробки
організаційної структури інструк-
торсько-методологічного апарату
та взаємовідносин його з ін-
шими причасними до цієї справи
організаціями, обрано трійку
в складі т.т. Кесселя (к-в ХОРПС)
Козицького (Муз. Т-во ім. Леон-
товича), та Полфьорова (орг-
п'ятьорка). Треба сподіватися,
що зусиллями зазначених орга-

БУФКУ „Цемент“
Режисер Вільнер. Оператор Гольдт
Арт. Хайрі, Смоленський і Мальцева

БУФКУ „За стіною“.—Реж. А. Бучма
Януш—арт. А. Бучма

нізацій та активних музробітників-масовиків цю
справу буде налагоджено й поставлено на належні
художньо-ідеологічні рейки.

О. Т.

одивший в кінці прош-
евний диспут показав,
ловними досягненнями
ищественные недостатки.
гсутствие тесной связи
увлечение эстетизмом
и в чисто формальные
для теснейшего контакта
иностью был создан ко-
ерезию“, в состав ко-
ивители литературы, ис-
ественные деятели“.

Костенко, ви пока-
ернацькі здібності
новки й свою чер-
юводжені з серйоз-
таттю тов. Козиць-
ої музики в освіт-
за“ № 21 „Н. М.“).
овів усім те велике
в справі розвитку
ої культури „Бере-
, або „комитет со-
зиваєте, зорганізо-
і матеріальної під-
до воно вам зда-

лося писати 15 листопада те, що
ви придумали сидючи на диспуті минулої
весни повіривши в непогрішимість твер-
дженнь кількох плужан і студентів Муз-
драмину.

Облиште тов. Косенко „вибрировати“
в журналістиці.

* * *

В Ленінграді є Український театр,
„Рабочий и Театр“ і П. Кожевніков.
Український театр собі театр та й тільки,
„Рабочий и Театр“—журнал, а П. Ко-
жевніков—театральний рецензент. І все б
ішлося гаразд коли б не здумав був Ле-
нінградський Український театр порушити
трошечки тільки порушити, звичку ленін-
градського Кожевнікова дивитися на його
сцені з року в рік „Наталку Полтавку“,
а так вийшов казус. На відкриття театр
поставив „Гайдамаки“ (Муздрама в 3-х
картинах) і от що з приводу цієї поста-

новки написав П. Кожевніков у № 46
„Рабочий и Театр“:

„Поставленная в кінці прошлого сезона
реж. Мокиным „Наталка Полтавка“ являлась
естественным продолжением роста Украин-
ского Театра. Удачное „омоложение“ пьесы,
имеющей 108-летнюю давность, говорило
о жизнеспособности театрального организма.
Чувствовалась сила, способная преодолеть
закостенелые формы старой украинской
драматургии, приблизить ее к пониманию
современного зрителя, заставить явучать по-
новому. Но этот первый, но решительный
шаг в сторону нового театрального строи-
тельства остался только первым шагом. По-
ставленная в день открытия театра музы-
кальная драма „Гайдамаки“ нарушает взятую
в прошлом сезоне театром линию.

Красочно воспетое Шевченко восстание
крестьян правобережной Украины, всколых-
нувшее в 1768 году всю Украину, выдвину-
вшее своего героя запорожца Зализняка—
в драматургической переделке поэмы Тараса
Шевченко превратилось в ряд мелодраматич-
еских сцен с большим налетом сантимен-
тальности, присущей большинству украинских
пьес.“

Що на це скажеш?

Нічого не скажеш, коли людина сама
добре за себе говорить.

Театр „Новомасовців“ в Нью Йорку

Театр „Новомасовців“ (після революційно-мистецького журналу „Нові Маси“, редактори й співробітники якого тісно зв'язані з тим театром), або ж інакше „Театр Нових Драматургів“ zorganizувався ще минулого сезону і поставив дві п'єси: „Земля“ й „Гучномовець“. Ні одна, ні друга з тих п'єс не була революційна в повнім значінні того слова, але обидві вони значно відмінні від п'єс, які ставляться на скомерціалізованій сцені ославленого Бродвею, відмінні, як постановкою так і змістом. Одна—гостра сатира на місцевих капіталістичних політиків, друга—гарна драма з життя негритоскої бідноти.

Цей сезон театр розпочав п'єсою „Белт“ або „Пас“. Вона трактує життя на автозаводах відомого Форда: стандартизацію, експлоатацію, лицемірство, невдоволення робітників і їхній бунт, компанійний юніонізм і багато інших лих сучасного американського життя. Не можна сказати щоб і ця п'єса була в частині змісту ідеологічно витримана в дусі визвольної боротьби пролетаріату, але що вона з агітаційного боку корисна, то цього ніхто не заперечить. Коли б поставити її в Детройті, то робітники Форда багато дечого навчилися.

В цій сезоні піде ще п'ять п'єс і серед них майже всі обіцяють бути кращими за досі ставлені.

Черговою після „Паса“ піде — „Сентюрис“ (Вікі), написана молодим драматургом Ем. Джо Бесші. Це має бути масовий портрет відомого нью-йорського „Іст Сайду“, що показує вплив Америки на євреїв, які тікали від царських погромів до Америки. Тут виводяться типи „істейських“ хуліганів, звідників, дрібних торгашів, і революційних робітників. Деякі сцени зображують „смерть синагоги“, героїзм робітників голкових цехів в Нью Йорку то-що.

Зсл. арт. Республіки Попов
Пост ановщик „Джума Машід“ в тетрі ім. Франка

Третя п'єса „Інтернаціонал“ Джана Говарда Ловсона, автора „Гучномовця“. „Інтернаціонал“ це—„панорамічна драма“ світового конфлікту між капіталістом та робітником. Окремі сцени драми показують комуністів за роботою, фашистів, боротьбу за нафту, і ментальні конфлікти ідеалістів середньої класи в цій „новім світі“.

Четверта п'єса Майк Голда, називається „Гобокен Блюс“. Дія обертається довкола життя негритоського робітника, якому треба було 25 років щоб знайти роботу. Подає вона расові переслідування негритосів і ті зміни, що настали серед негритоських мас; і протиставиться теперішній Гарлем осідок негротосів в цій частині Нью Йорку з Гарлемом 25 років тому.

П'ята п'єса Джана Дос Пасоса, відомого новеліста й драматурга, називається „Повітрошляхи Інкорпорація“. Це розвідка про вплив аероплана на умови робітників і середньої класи в Америці, поема машинерії й революції.

І, нарешті, п'єса Антона Сінклера „Співочі тюремні пташки“—драма з життя так званих „ай-доблістів“ (промислові робітники) Каліфорнії.

Все це масові п'єси й усі вони подають робітничу боротьбу, отже, до певної бодай міри, й агітаційні, а тому й корисні.

Взагалі можна сказати—і треба сказати—що „Театр Нових Драматургів“ справді новий і безперечно цікавий експеримент ще й до того єдиний у Америці... Він намагається бути театром робітничих мас і робітничі маси в свою чергу починають опіювати намагання його ініціаторів своєю посильною підтримкою.

„Театр Нових Драматургів“ перший театр в Нью Йорку що має коли ще не зовсім виразне класово-пролетарське обличчя, то принаймні має вже виразне соціальне обличчя; він намагається схоплювати поточні проблеми, вести поточні бої, боротись з лихами сучасного соціального життя Америки з пролетарської точки зору.

На щось більше, краще, відповідніше, пролетаріят Америки поки що не спромігся і не знати коли ще спроможеться...

Вже так як він зараз є, „Театр Нових Драматургів“ становить досить великий і досить втішний—треба сказати—контраст до стереотипних, скомерціалізованих театрів—заводів, що процвітають на Бродвеї з єдиною метою давати підприємцям по 50000 і більше доларів тижневого збору, ситий буржуазії розвагу а робітникові, що попадає інколи в ці театри—отруту.

Пару слів ще про ініціаторів того театру.

Хто вони, ці експериментатори, антрепренери, директори й автори разом?

Дуже влучне—і на диво правдиво на цей раз—характеризує їх одна місцева капіталістична газета, яку вони не мало здивували тим, що не цураються звичайної фізичної праці тоді як заходить потреба в ній, не дивлячись на все, що вони всеж таки літератори й деякі з поміж них відомі не тільки в Америці, а й широкі по-за нею.

Та ось послухаймо тієї газети („Нью Йорк Івнінг Пост“).

„Досить дивно, що ці люди—Джан Дос Пасос, Джан Говард Ловсон, Френціс Едвардс Фераго, Ем. Джо Бесші і Майк Голд—всі здебільша письменники, погодилися на тім аби забути за писання принаймні на більшу частину сезону для того, щоб могли виконувати тисячу й одну річ, що зв'язані з театром.“

Хто б сподівався, що автор „Трьох Салдатів“, „Мангетен Тренсфер“, „Орієнт Експрес“, „Місяць Кличе“ та „Повітрошляхи, Інкорпорація“, широко

відома літературна постать і людина, твори якої широко перекладаються на інші мови—хто б то сподівався знайти його в майстерні театру за працею над декораціями? Проте Жан Дос Пасос, який виробив декорації для „Паса“ і який забив не один цвяхок при розставленні тих декорацій захоплений цією зовсім не літературною роботою.

„Це наче вакації після писання“, каже він, і це дає мені нагоду робити те про що я і думав уже довгий час“.

Френсіс Едвардс Фераго, автор п'єси „Пайнів“ (Колесо), що ставилась на Бродвею минулого сезону—діловий управитель театру. Він пильнує кожен цент, що прибуває до каси театру, наче свого ока. Жан Ловард Ловсон, один з перших піонерів „бунтівничого“ театру в Америці, автор: „Роджер Баумер“, „Процешенал“ і „Гучномовця“—хто б міг сподіватись застати його за ремонтом підлоги та кісел у театрі? А він це робить широко й старанно.

Ем. Джо Беспі, автор „Адам Солітар“ і „Землі“, п'єси з негриторського життя потрапив виробити скомпліковану систему звукових ефектів, таких потрібних для передачі фабричної атмосфери.

Майк Голд, один з редакторів місячника „Нью Мессеєс“ (Нові Маси), автор п'єси „Гобокен Блюєс“, що буде ставитись пізніше в цій сезоні, старається налагодити контакт з широкою робітничою аудиторією (Голд.—член компартії).

Найбільше ж здивована капіталістична газета з того, що представник її застав цих всіх людей за такою прозаїчною роботою, як замітання театру пізно вночі, напередодні відкриття сезону.

„Всі п'ять драматургів понатягали „оверолс“, познаходили мітли, пензлі, і на ранок вся робота була скінчена!“—дивується кореспондент.

Справді дивна річ для всіх тих, що призвичаїлись мати сотні найманих робітників і лише командувати ними, а самим нічого й пальцем не торкнутися.

„Тетр Нових Драматургів“ перш за все кооперативне підприємство. Тут немає так звані „старс“ (зірок) і це великий плюс театру. Натомість він має багатий резервуар молодих сил, і цьому скарбові можуть позавидувати театральні підприємці Бродвею, бо вони можуть підбирати акторів до своїх постановок без особливих труднощів, тоді як в теперішній театральній ситуації буржуазні театри

Арт. Фалконеті в ролі Жанни Д'Арк—з одноіменного французького фільму

запізняються з постановками на місяці через брак певного типу актора чи акторки.

План праці в театрі теж досить цікавий. Приблизно він зводиться до цього: є першорядна група, зложена з акторів, що вже мають значний професійний стаж і досвід, поруч дрогорядна група, акторів молодших, але також з певним досвідом, і нарешті третя група складається з молодих людей, обох полів, здебільша студентів „каледжів“ та університетів, які бажають працювати в театрі.

В підборі п'єс „Театр Нових Драматургів“ досить, так би мовити, „ліберальний“. Він готовий прийняти й поставити навіть суто комуністичну п'єсу, як що вона надається до постановки з технічного боку і навіть звертався через комуністичну пресу до радикальних драматургів-комуністів з проханням надсилати йому свої твори. **Евг. Крук**

Блок-нот композитора

Я. Степовий: „Думка“ слова Гаврилка, ц. 55 коп.; „Не беріть із зеленого луку верби“ слова Олеся, ц. 45 коп.; „Три шляхи“, слова Шевченка, ц. 55 коп.; **М. Глінка** „Нічний народ“ перекл. Сосюри, ц. 75 коп. Видання ДВУ.

Уведення до видавничого плану ДВУ творів українських і руських класиків музики—річ, яку можна лише вітати. Треба лише додержуватись певного плану й певної черги, а саме: видати й перевидати твори українських класиків і сучасних авторів музики в першу чергу. Цього вимагає брак українського романсу на ринку з одного боку й переповнені рукописами теки українських композиторів з другого. Видання давно відомих творів руських авторів має йти в другу чергу, і тут можна обмежитися не перевиданням музики, а випуском перекладів українською мовою романсів класиків за певною стандартизованою формою.

Друге на що треба звернути увагу ДВУ це на підтекстовки українського романсу (чи то хору) руською й чужоземною мовами. Цього вимагають як комерційні міркування (більше покупців буде) так і культурні—дати дорогу українській музиці

до інших народів. А тим часом ДВУ дає тільки український текст. Цим наш твір засуджено до вжитку лише серед українців, а серед інших—зась. Так не годиться, тхне хуторянством. І кращі видавці старого часу, як Юргенсон прекрасно розуміли це й завжди давали підтекстовки чужоземними мовами.

Третє—це антихудожні обкладинки. Пора вже позбутися того дешевого способу реклами, який личить якому небудь—„фокс-тротів“, „чарльстонів“ та іншим перлинам міщанського спожитку.

А нотні видання ДВУ зроблені на диво без смаку, що до своєї зовнішності. І дивна річ, що ДВУ абсолютно не зважає на майже одностайний голос критики, яка цілком справедливо обурюється з „квітів“, „килимів“ та інших прикрас лубкового стилю, на нотних виданнях ДВУ. На те критики пишуть, щоб видавництва хоч трохи прислухалися до них. Олімпійство лише шкодить справі.

Треба констатувати, як певне досягнення, в останніх виданнях їхні досить приступні ціни.

П. Козицький

Х Р О Н І К А

Харків

В театрі Березіль найближчими постановками підуть: „Бронепоезд“ (реж. Тягно) в першій половині грудня.

Після закінчення над роботою „Бронепоезда“ реж. Дубовик почне працювати над п'єсою Я. Мамонтова „Бузанівський Лицедій“.

Розпочато продаж абонементів на другу половину сезону, які випущено в подвійній кількості супроти першої половини.

Державна опера. Після тижневої перерви 30 листопада розпочне спектаклі оперою „Вибух“.

Черговою постановкою в театрі піде „Мадонне Намисто“. Тепер прискореним темпом іде робота над постановкою балета „Червоний мак“. Ці дві постановки разом з оперою „Кармен“, що буде відновлена закінчать перший цикл.

Державний театр для дітей. Театр працює над п'єсою „Любов і дим“. П'єса ця призначена для дітей старшого віку. Ставить режисер Крига, художник Цапок. Прем'єра відбудеться в грудні.

Державний Український театр Режисер Кліщев розпочав роботу над постановкою п'єси „Любов під берестами“.

Реж. Грудина переробляє п'єсу „Маруся Богуславка“, що й піде в його постановці.

Театр відкрив робітничі каси по заводах ДЕЗ, ХПЗ та „Серп і Молот“, де квитки продається зі знижкою 40%.

Роковини смерті Евр. письменника Менделє. На 10 роковини з дня смерті евр. письменника Менделє Мойхер-Сфорим (8-15 січня 1828 року). Колегія НКО ухвалила: Організувати Центральну Комісію в складі Зав. Уполітосвіти НКО (Голова), Зав. Від. Мистецтв і представників від Раднацмену, Центр. Евр. Бюра, ЦК Нацмен, ВУЦВК'у, ВУРПС, ЦП Робос, ЦП Робмис, ЦП Гезкульт, Всеукр. Т-во „Озет“, укр. та евр. літературних організацій, катедри евр. культури при УАН, музею ім. Менделє в Одесі й деяких газет, а на місцях організувати округові комісії в складі предст. Окр. ІНО (Голова), Інспектор Нацмен, представники Окрпрофради, спілки Робос, Робмис і робітників від підприємств місцевих громадських організацій.

Ознайомити учнів евр. культосвітніх установ, а також і дітей, що вчать в українських або руських школах в пунктах зі значною кількістю єврейського населення, з творчістю Менделє й перевести літературні вечірки, присвячені пам'яті письменника по школах, клубах і сельбудах.

Піднести клопотання перед НК Соцзабезом про призначення пенсії для двох дочок Менделє.

Встановити дві стипендії підвищеного типу ім. Менделє Мойхер-Сфорим у 2-х ВУЗ'ах УСРР для студентів письменників або молодих літературних талантів з робітників та селян.

Українське Мистецтво на міжнародних виставках. Після інформації тов. Козицького про Міжнародно-музичну виставку у Франкфурті на Майні, Колегія НКО констатувала, що українські експонати на цій виставці дали позитивні наслідки й надалі визнала за необхідне, щоб музичне і, взагалі, мистецьке життя України ширше репрезентувалося на міжнародних виставках.

Київ

Держтеатр ім. Франка. До складу трупи театру вступив актор Райснер, що вперше виступить у ролі Девідсона в п'єсі „Седі“, яку театр має поновити найближчого часу.

Цими днями, лекцією проф. Владимирського, розпочали роботу лабораторні станції, що їх закладено при театрі.

Найближчі постановки театру: „Б'ють пороги“ — Галюна, ставить режисер Коханенко в оформленні худ. Єлеви та „Товариш“ — Левітіної в постановці засл. Арт. Гн. Юри в оформленні худ. М. Драка.

Театр одвідали закордонні делегації (бельгійська, англійська кооперативна та робітничка, скандинавська). Вони зафіксували свої враження в листах до театру, з яких видно, що постановки й організація роботи справили на них гарне враження.

В Державній опері перший цикл закінчиться 1 січня. Згідно з виробничим планом до кінця циклу буде поновлено ще дві постановки: „Кармен“ та „Винова краля“.

В руській драмі. Найближчою постановкою піде п'єса „Іван Козыр и Татьяна Русских“, яку ставить П. Рудін в оформленні худ. Г. Руді.

Держтеатр для дітей. Приміщ. кол. караїмської синагоги передане Політосвіті для влаштування там лекційної залі. Поруч з цим театр для дітей даватиме там вистави „Лялькового театру“.

Український Театральний Музей. У Києві в помешканні Лаврського заповідника відкрито Український Театральний Музей У. А. Н. Музей зібрав багато експонатів за час від перших початків Українського Театру до сьогодні.

Єврейський театр „Кунст Вінкл“. Найближчою постановкою театру піде музична комедія з сучасного життя „Ди Лейдегейерс“ муз. Кручіна. Ставить п'єсу режисер Аврусін в стилі старовинного водевіля.

До відкриття театру Руської Музкомедії в Києві. Приміщення „Нового Театру“, що його передано Музкомедії капітальною одремонтковано. Кількість місць доведено до 1500. Відкриття сезону в театрі Музкомедії відбудеться 10 грудня оперою „Марица“. До складу трупи увійшли: Тетяна Бах, Сокольська, Волкова, Регіна, Лазарева, Кіра Огарева, Токарська, Черновська, Вадим Орлов, Радощанський, Антонов, Міхно, Бєнський, Кугушев, Алчевський і інш. За головного режисера запрошено Д. Джусто. Диргент Г. Якобсон. Художник В. Петров.

В репертуар включено цілу низку нових оперет в тім числі. „Черный Амулет“ — Стрельникова, „Герцогиня из Чекаго“ — Кальмана, „Идеальная женщина“ — Крауса, „Фридерика“ — Легара, „Только ты“ Коло.

Література для масової роботи

Проводиться інтенсивна робота в справі комплектування масових бібліотек, що надсилатимуться як подарунком до Х роковин Жовтневої Революції селянським будинкам, школам, то-що.

Бібліотеки ці комплектується на кошти призначені спеціально для цього Союзним Урядом СРСР.

Бібліотеки намічено надіслати: а) на село двом сельбудинкам кожного району — 1300, б) робітничим клубам — 700, в) політосвітнім установам нацменшостей — 250, г) школам — 500 і крім того українським населеним пунктам інших Республік — 500. Вартість кожної бібліотеки пересічно 75 карбованців.

Чернігів

Гастролери. До 1 листопада в Чернігові грав колектив оперети за проводом Німковського.

Тепер його змінив колектив руської драми. Проїшли „Париж“, „Декабристи“, „Смерть Пушкіна“, „Сакко та Ванцетті“, перші вистави колективу справили гарне враження, але матеріальні справи руської драми гірші за Німковського, мабуть тому що „Баядерка“, цей коньок Чернігівської „обивательщини“ добре показувала в кешенях тутешніх театралів.

Музичне життя. Музичне життя, що на літо було завмерло, почало оживати. Почали працювати хори БРО, ІНО, Музшколи, оркестр БРО, організовано хор при Політехніці. Місцева Філія Т-ва ім. Леонтовича значно оживила свою роботу.

23 жовтня на вечорі—свято Української Науки з нагоди сторіччя Збірника пісень Максимовича, Філія організувала концертний відділ з пісень, що увійшли до Збірника 1827 р.

На десяти роковини Жовтня та ж таки Філія тов. Леонтовича впорядила загально-міську музично-хорову олімпіаду за участю хорів: БРО, ІНО, Музшколи, Політехніки, оркестру БРО та семіричних шкіл м. Чернігова. Олімпіада мала успіх у громадянства й для першої спроби пройшла гарно.

Філія т-ва ім. Леонтовича зібрала й надіслала матеріяли за Чернігівщину до Збірника: „10 років музики на Україні“. Останні збори Філії в плані роботи до кінця року намітили такі головні точки роботи: а) заснування осередків Т-ва на Окрузі, б) встановлення зв'язку з Культвідділом ОРПС для спільного обслуговування клубів, в) святкування Всеукраїнського дня музики в зв'язку з 10 річчям Жовтня.

Що готують московські театри

24 листопада починає сезон Московський державний театр оперети. В репертуарі: „Игра с джокером“—Холмського, музика Багрянського, „Людвик надцятий“—Алексєва, музика Сахновського. З поміж старих оперет поновлюється „Женихи“, й „Прекрасная Елена“.

У Великій театрі К. Голєйзовський розпочав проби балета „Лола“ на музику Василенка. Опера „Хованщина“ піде на сцені Великого театру в кінці грудня. Балет „Смерць“ готовлений на 10 роковини Жовтня піде 30 листопада разом з балетом „Иосиф Прекрасний“.

МХАТ працює над двома п'єсами: „Кивандинское сокровище“. Н. Персіяніної й „Закат“ Бабея. Першу ставить С. Бірман і А. Азарін, другу Б. Сушкевич з І. Берсеневим.

В театрі ім. МГСПС найближчою постановкою піде комедія Білль-Білоцерковського—„Коммунизм и Луна“ в постановці А. Ванера.

В кінці грудня МХАТ І покаже п'єсу Леонова „Унтиловск“. Постановка Сахновського, в головних ролях Москвін і Качалов.

Серед сезону театр поновляє „Вишневий Сад“. В середніх днях листопада на своїй малій сцені поновить „Смерть Пазухина“—Салтикова-Щедріна з Москвіним в головній ролі. **Театр ім. Вахтангова** для найближчої своєї роботи обрав п'єсу Потєхіна „Миллион наличными“.

Театр бувш. Корша в листопаді покаже п'єсу Венеціянова „Джума Машід“ в постановці Дикого й Бебутова. П'єса ця подає колоніальну політику Британії в Індії.

Р і ж н і

П'єса Анрі Барбюса в театрі Революції. Анрі Барбюс спільно з А. Гідоні пише п'єсу на тему свого популярного роману „В огні“. Текст роману буде використаний тільки частково. В п'єсу буде вставлено нові епізоди в тім числі епізод куртинського повстання руських жовнів з експедиційного корпусу у Франції. П'єса ця піде в театрі Революції.

5 років IV студії. На днях наступає п'ятилітній ювілей IV студії, переіменованої тепер на „Реалістичний театр“.

Перший спектакль студії відбувся 23 листопада 1922 року. Керував студією на початку В. Немірович-Данченко, за проводом якого театр поставив: „Обетованная земля“, „Своя семья“ и „Кофейня“. За п'ять років театр дав 11 постановок.

Театральний вимін Берлін—Москва. Тов. Луначарський після повороту із закордонної подорожі повідомив, що в Берліні провадяться переговори про вимін гастролі театру Рейнгартта і театром Меєрхольда.

Німеччина запропонувала також організувати у Москві гастролі Берлінської Державної Опері у виміну на гастролі Великого Театру в Берліні.

Наркомос РСФРР доручив управителеві Академ. театрами тов. Екскузовичу з'ясувати ці пропозиції з матеріального боку, щоб надалі розпочати конкретні переговори.

До Редакції журналу „Нове Мистецтво“

Прошу надрукувати в найближчому № В. журналу такого листа:

„Не бажаючи відповідати на демагогічну статтю тов. Козицького („Н. М.“ № 21), я все-ж не відмовляюсь від жодних тверджень своєї статті „Українська музика“.

Цим листом я тільки хочу висвітлити питання про влаштування конкурсу, який тов. Козицький вважає за цілком вигаданий мною. Безперечно, низка письменників і поетів (Мамонтов, Красовський, Тичина, Вороний), а також і музика (Яновський, Лісовський та інші.) дуже добре пам'ятають, як нас кілька разів запрошували на наради в НКО. На цих нарадах визначалася сума за лібрето й музику (як нас інформували, на конкурс було відпущено Жовтневою комісією 13 тис. карб., кількість опер, характер їх, то-що. В одній з призначених нарадами комісії як-раз працювали ми з Тов. Козицьким і протокольно визначили суми за кожний оперний акт, з'ясували ідеологічно-формальні вимоги конкурсу, то-що. І коли після цього у Тов. Козицького вистарчає сміловості називати питання про оперний конкурс „звичайнісінькою неправдою“, то такі полемічні прийоми відомо як кваліфікуються,

В. Костенко

Прим. Редакції:

т. Костенко, як звичайно, всю вину покладає на Н. К. О. Навіть у тих випадках, коли на це абсолютно нема жодних підстав. Наряди, що про них іде мова, дійсно були й протоколи велися. Але конкурс не відбувся не по вині Н. К. О., бо потрібні гроші на переведення його Жовтневою Комісією не могла відпустити. Там де є об'єктивні причини (як скажемо наш державний бюджет, що дозволяє переводити роботу в певних межах) не треба т. Костенку шукати винуватих, а ще більше звалювати вину на Н. К. О.

Відповідальний редактор

М. Христовий

ПРОГРАМИ ТЕАТРІВ

Харківська Державоопера

Вибух

Опера на 4 дії, 8 картин з прологом і епілогом,
музика й текст Б. Яновського.

Пролог—карт. 1. „Білі наплічники“ Дія 1. (карт. II)—„Наскок“ (карт. III)—„Двір на руднях“ Дія II. (карт. IV)—„В руднях“ (карт. V)—„Біля старої рудні“ Дія III (карт. VI)—„Свято“ Дія IV (карт. VII)—„Рудком“ (карт. VIII)—„Вибух“ Епілог—Апофеоз—„Червона зірка“.

Дієві особи:

В пролозі: Каштанов (капітан з добров. Армії)—**Мосін** (Засл. Арт. Респ.). Май-Маєвський—(генерал добровол. Армії)—**Шановалов**. Варажу—французький генерал—**Горохов**.

В останніх картинах: Наташа, машиністка з контори рудні **Литвиненко-Вольгемут** (Засл. Арт. Респ.).

Ганна, секретар рудкома—**Ропська** Каштанов, ніби представник англійських гірників **Мосін** (Засл. Арт. Респ.).

Опришкин завідат. конторою рудні, шпиг добровольч. Армії

Будневич

Андрійко Хрущ—Отаман гурту бандитів **Паторжинський**

Кирпач, візник . . . : **Дідківський** Ермолаєвич, старий забойщик

Семенцов

Дараган, голова рудкома **Мартиненко**

Омелько { бандити **Шейн**
Каце { **Коваль**

Китаєць, шахтар . . . **Калюжний**
Лом { шахтарі **Серповський**
{ потайні

Хрипун { бандити **Ходський**

Михайло { **Калмикова**
Василько { Хлопчики **Мирзе**
Петро { откатчики **Орлова**
Грицько { **Оловейникова**

Добровольчеські французькі й англійські офіцери, французькі матроси, шахтарі, робітники, червоноармійці, бандити з банди Хруща.

За перебігом дії танки:

а) Шансонетки—**Стрілова, Маслова, Гасенко, Годар.**

б) Ексцентрики—**Аркад'єв, Горохов.**

в) Гейші—**Ландсман, Озолінг, Лур'є Малєв.**

г) Танго—пріма-балерина—**Сальнікова, або Дуленко, Плетньов, Чернишов, Маневич, Гнутий.**

д) Негритоси—**Тарханов, Барський, Рейнеке, Суворов.**

е) Німфа й Сатир—**Переяславцев, Ковалів.**

ж) Лезгінка—**Наурська—Чернишов, Маневич, Тарханів Барський.**

Танки в 11 картині Бандити—**Тарханів, Рейнеке.**

Грузини—**Моїсеїв або Горохов,**

Танки в IV дії—**Оксана—Горн**

Китаєць—**Аркад'єв.**

Танок Праці—**Плетньов, Чернишов, Ковальов, Рейнеке, Барський Маневич, Горохов, Гнутий, Суворов, Тарханов.**

Руська:—**Стрілова, Маслова, Гасенко, Годар, Плетньов, Чернишов, Ковальов, Маневич.**

Постановка Головн. режисера **В. Манзія.**

Сцен. оформлення худ. **А. Волненко**

Диригент **І. Вайсенберг.**

Танки в постановці балетмайстра **М. Моїсеїва.**

Хормайстер **А. Попов.**

Арт. Шановалов

Аїда

Опера на 4 дії, 7 карт. муз. Верді.

Дієві особи:

Цар Єгипетський **Семенцов**
Амнеріс **Ропська**
Аїда **Копйова**
Радамес **Голинський**
Амонасро **Будневич**
Гінець **Колодуб**
Рамфіс жрець за часів могутності фараонів **Сердюк**
Дія точиться в Мемфісі
Диригент Засл. Арт. Респ.

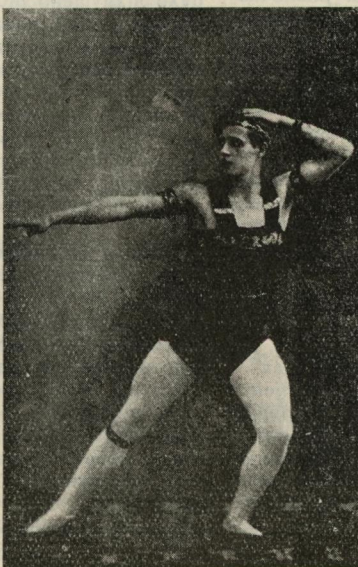
Маргуля

Постановка реж. **Юнгвальд-Хількевича**

Танки—балетм. **Моїсеїва.**
Оформлення сцени худ. **Волненка**

Лібрето.

Начальник гвардії єгипетського царя Радамес кохає полонянку Аїду єфіопську принцесу; але в неї є дужа суперниця в особі фараонової доньки Амнеріс. Цар посилав Радамеса на чолі війська супроти єфіопів і в нагороду за перемогою над ворогом пропонує йому одружитися з Амнеріс. Полонений Радамесом батько Аїдин, єфіопський цар Амонасро, умовляє Радамеса втікати разом з Аїдою на її батьківщину. Ревнива Амнеріс викриває змову, і Радамеса, за зраду батьківщині засуджують поховати живим у льоху. Аїда дістається в цей льох і гине разом із своїм коханим.

Артист балету **Литвиненко**

Евген Онегін

Опера на 3 дії, 7 картин

муз. Чайківського

Дієві особи:

Ларіна **Мартінова**
Тетяна **Пасхалова, Сокіл**
Ольга **Копйова**
Няня **Златогорова**
Онегін **Мінаєв**
Ленський **Середа**
Гремін **Сердюк**
Тріке **Колодуб**
Зарецький **Серповський**
Діється за часів царату (при Ми-
колі І).

Танки в постановці балетмайстра
Моїсеєва

Диригує **Петро Ставровський**

Вистави веде **М. Чемезов**

Лібрето

Молодий поет Володимир Лен-
ський знайомиться з родиною своєї
нареченої Ольги Лариної свого
приятеля й сусіда на ім'я Євгена
Онегіна. Сестра Ольги, Тетяна за-
кохалася в Онегіна, але зневірений
у житті Євген не приймає її ко-
хання. Тим часом сам на балі в
Ларіних залицяється до Ольги й
викликає ревності Ленського. Лен-
ський кличе Онегіна на двобій, де
Онегін забиває свого друга. Щоб
спекатися мук сумління Онегін по-
дорожує по світу. А коли повер-
тається на батьківщину, стріває за
Тетяну вже в Петербурзі, замужем
за князем Греміним. Він закоханий
в Тетяну й признається їй у цьому,
та вона, вірна своєму мужеві, не
приймає кохання, хоч і кохає Оне-
гіна й досі.

Фауст

Опера на 5 дій, 9 картин.

Муз. Гуно.

Дієві особи:

Фауст старий **Дідківський**
Фауст молодий **Колодуб**
Мефістофель **Сердюк**
Валентин **Мінаєв**
Маргарита **Фішер**
Зібель **Златогорова**
Марта **Мартінович**
Вagner **Мартиненко**

Балет „Вальпургієва ніч“ з учас-
тю прима-балерини **Сальнікової**
Виконують: **К. Сальнікова, Ду-**
ленко, Переяславець, Васіна,
Рубіна, Стрілова, Маслова, Лит-
виненко, Плетньов, Чернишов,
Ковальов, Аркад'єв. Увесь балет,
та учні студії.

Диригент **І. Вайсенберг.** Режи-
сер **Юнгвальд-Хількевич.** Танки
балетм. **Моїсеєв.** Оформлення худ.
Ріфтин.

Соло на скрипці проф. **Добржи-**
нець та **Пергамент.** Соло на
віолончелі **Дінов.**

Лібрето

Старий учений, доктор Фауст зне-
вірився в житті. Він шукає собі
смерти в отруті, але тут саме
перед ним з'являється Мефістофель
і переконує його продати свою
душу, а за це обіцяє повернути
йому молодість. Ставши молодим,
Фауст, за допомогою Мефістофеля
причаровує молоду дівчину Марга-
риту й забиває на герці її брата
Валентина, що вступився за сест-
рину честь. Маргарита, щоб захвати
безчестя убиває свою дитину. Її
муки совісті страчує розум. Марга-
рита відмовляється втікти з в'яз-
ниці, коли Фауст намовляв її на
це, а побачивши Мефістофеля зга-
дує все минуле й умірає з ширим
каяттям.

Прима-балерина **Сальнікова**

Чіо-Чіо-Сан

Опера на 4 дії.

Муз. Пучіні.

Дієві особи:

Чіо-Чіо-Сан **Альперт-Розанова**
Сузукі **Златогорова**
Леді Пінкертон **Козакевич**
Пінкертон **Базанов**
Консул **Гришко**
Горо **Дідківський**
Бонзор **Семенцов**
Комісар **Мінаєв**
Ямадорі **Горохов**

Диригує Засл. Арт. Респ.

Арнольд Маргуля

Лібрето

Японська гейша Чіо-Чіо-Сан, про-
звана чужоземцями „Мадам Беттер-
флай“, причаровує американського
лейтенанта Пінкертона: вони же-
няться. Гейша широко вірить у три-
валість свого родинного щастя, і не
зважає на обурення свого дядька,
старого Бонзо, що проклинає цей
шлюб з чужоземцем. Мінає три
роки. Пінкертон давно вже кинув
її, але вона чекає на його поворот.
І вже сватають за іншого, проте
вона й досі кохає Пінкертона і звер-
тається до американського консула,
щоб той написав її мужеві. Несподі-
вано Пінкертон повертає до Япо-
нії. Чіо-Чіо-Сан готується зустрі-
чати його. Та він уже жонатий на
іншій американці, яка довідавшись,
що Пінкертон має сина від японки
хоче відібрати сина в Чіо-Чіо-Сан
та зробити його американським гро-
мадянином. Переконавшись, що
шлюб її був тільки часовим гешеф-
том, Чіо-Чіо-Сан з розпачу перері-
зує собі горло заповідним батьків-
ським ножом.

В м. КИЇВІ

до журналу

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

додається спеціальний додаток

З ПРОГРАМАМИ Й ЛІБРЕТО

ВСІХ КИЇВСЬКИХ ТЕАТРІВ

в Києві організоване представництво журналу

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

що міститься в помешканні Державного драматичного
театру ім. Франка, майдан Спартак № 2.

Держтеатр „Березіль“

Яблуневий полон

Драма на 3 дії (в 15 картинах)

Ів. Дніпровського

Дієві особи:

Зіновій — командир
П'ятого Радян-
ського Полку . **Долінін**
Сатана, його брат . **Кононенко**
Матрос **Антонович**
Таня **Бабіївна**
Отаман Петлюрів-
ської Дивізії . **Сердюк**
Нещадим Нач. Шта-
бу **Подорожній,**
Радчук
Ярославна — Начал.
контр-розвідки **Чистякова**
Іва **Титаренко, Сме-**
река, Пілінська
Адам Їокай-Іви . **Ходкевич**
Шахтар **Жаданівський**
Гаврилко **Гавришко**
Гак **Стеценко**
Малеча **Козаченко**
Олешко **Шутенко**
Хлопчик-повста-
нець **Пігулович**
Сафо-хінець, вісто-
вий Зіновія . **Назарчук**
Жінка перша пов-
станка **Станіславська**
Жінка друга пов-
станка **Криницька**
Командарм **Бабенко**
Ад'ютант Команд-
арма **Шутенко**
Комдів **Гавришко**
Вартовий **Мілютенко**
Пілот **Іванів**
Санітарка **Станіславська**
Повстан. перший . **Білашенко**
Повстан. другий . **Козаченко**
Алмазов начальник
Гарматн. диві-
зійу Петлюр.
армії **Ходкевич**
Головань — полков-
ник **Бабенко**
Хорунжий **Діхтяренко**
Ад'ютант **Іванів**
Молот-Ватажок За-
гону **Дробинський**
Денісов — Денікін-
ський полков-
ник **Мілютенко**
Гайдамака перший **Хвиля**
Гайдамака другий **Гавришко**
Інспектор — пред-
ставц. Уряду
У. Н. Р. **Савченко**
Машиністка **Косаківна**
Чорношличник . . . **Гавришко**
Вартовий **Шутенко**
Редька — інтендант **Жаданівський**
Ад'ютант перший . **Хвиля**
Ад'ютант другий . **Жаданівський**

Король бавиться

Мелодрама на 4 дії за В. Гюго

Переклад **М. Рильського**

Король Франціск . **Ф. Радчук**

Трібуле, королівсь-
кий блазень . **Ю. Гірняк**

Сен-Вальє **Антонович**

Де-П'єн **Б. Балабан**

Де-Горд **С. Ходкевич**

Пан де Косе **С. Карпенко**

Маро — поет **Л. Подорожній**

Моншеню **Б. Дробинський**

Пардал'ян **С. Свашенко**

Сальтобаділь **С. Шагайда**

Вандрагон **М. Назарчук**

Магелон **Криницька**

Блянш доня Трібуле **Л. Доценко**

Берард **Н. Пилипенко**

Пані де-Косе **І. Петрова**

Пані Куаслен **С. Лор**

Пані Моншенрель . **С. Косаківна**

Пані де-Вандом . . . **О. Пігулович**

Пані Д'Альб **Пілінська**

Вояки { **Кононенко, Бабенко,**
Гавришко, Стеценко

Постановка режисера

Бориса Тягня

Художник

В. Шкляїв

Музика

П. Козицького

Реж. лаборант

В. Скляренко

Диригент

Б. Крижанівський

Веде виставу

О. Савицький

Ад'ютант третій . **Іванів**

Селянка **Пилипенко**

Дід **Хвиля**

Червоноармійці, чорношличники,
селяни. Гості на бенкеті.

I-ша дія картини: 1. „Пролог“,
2. „Блакитний штаб“ 3. „Яблуневий
Полон“ 4. „Політикани“ 5. „Сатана
попався“.

II дія. 6. „Матроська іділія“.
7. „Набрів“ 8. „Бенкет“.

III дія. 9. „Без ватажків“ 10. „У
командарма“ 11. „Злякались по-
стрілу“ 12. „Розстріл“ 13. „Паніка“
14. „Зустріч“ 15. „Фінал“.

Постановка режисера **Я. Бортника.**

Реж. Лаборанти { **В. Гайворонський**
А. Макаренко

Художнє оформлення **В. Шкляїв**

Помреж. **О. Савицький**

Шпана

Огляд—ексцентріяда в 9 показах.

Сатира памфлет **Ярошенка.**

Словесне оформлення інтермедій

**Каплі-Яворовського та Бондар-
чука.**

Композиція огляду **Бортника.**

Дієві особи:

Стрижак **Шагайда.**
Бухгалтер **Крушельницький.**
Довгаль **Сердюк.**
Машиністка Ольга . . **Чистякова.**
" " " **Бабіївна.**
Шершетка **Радчук.**
Селянин **Бабенко.**
Робітник **Стеценко.**
Секретар Нарсуду . . . **Савченко.**
Хазяїн пивної **Карпенко.**
Повії **Стещенко, Криницька.**
Безпритульні **Доценко, Пігулович.**
Музики в пивній **Станіславська,**
" " " **Шутенко, Ходкевич.**
Агенти каррозшуку . . **Балабан,**
" " " **Карпенко,**
Міліція **Кононенко, Козаченко.**
" " " **Стеценко.**

Диспут:

Бринза — **Пилипенко.** Пузо — **Коза-
ченко.** Кірпічіков — **Гавришко.** Ша-
роварників — **Стеценко.** Молокосо-
сенко — **Шутенко.** Мрійновійний —
Ходкевич Вибий зуб — **Масоха.**

Скетинг ринг:

Конферанс — **Балабан, Іванів,**
Слуги просценіуму: **Титаренко,**
Петрова, Свашенко, Подорожній,
Іванів, Білашенко, Дробинський,
Назарчук.

Театральна інтермедія: режисер-
Шпанський — **Подорожній.**

Танок смерті: **Титаренко, Бала-
бан, Масоха.**

Аристократка — **Криницька.**

Аристократи: **Петрова, Лор, Пігу-
лович, Доценко, Стещенко, Гав-
ришко, Назарчук, Іванів, Коза-
ченко Стукаченко, Возіан.**

Робітник Грім — **Бабенко.**

Робітники: **Карпенко, Савченко,
Ходкевич, Шутенко, Стеценко,
Жаданівський, Кононенко, Рома-
ненко.**

Кустпромці: — **Пилипенко, Сте-
щенко, Криницька, Смерека, Жа-
данівський, Стукаченко.**

Постановка режисера
Бортника

Реж. лаборанти: **Лішанський**

Художники. **Шкляїв та**

Сімашкевич

Диригент **Крижанівський**

Виставу веде помреж.

О. Савицький

В ПОМЕШКАННІ БУДИНКУ ДЕРЖ-
ПРОМИСЛОВОСТІ

8-го ЛИСТОПАДА ВІДКРИТО
ЮВІЛЕЙНУ

ВСЕУКРАЇНСЬКУ ХУДОЖНЮ ВИСТАВКУ „10 років ЖОВТНЯ“

ВІДДІЛИ: 5) Живописи, скульптури
й графіки
2) Архітектурний
2) Художньо-промисловий

ВИСТАВКА ВІДКРИТА ЩО ДНЯ ВІД
12-71/2 г ТА В СВЯТА З 10-6 год.

ВХІД ВІЛЬНИЙ

Сава Чалий

Траг. на 4 дії (13 епізодів) — Кар-
пенка-Карого

Дієві особи:

Потоцький . . . Мар'яненко
Шмигельський. Шагайда
Жезницький . . . Подорожній
Яворський . . . Крушельницький
Качинська . . . Бабіївна
Кася . . . Пігулович
Ротмістр . . . Бабенко
Сава Чалий . . . Сердюк
Зося . . . Титаренко
Джура Сави . . . Іванів
Баба . . . Пілінська
Пажі: . . . Косаківна, Лор
Поляки козаки: Бабенко, Іванів,
Козаченко, Ход-
кевич

Шляхтянки: Криницька, Лор, Пет-
рова, Пілінська Сте-
шенко

Шляхтичі: Гавришко, Іванів, Жа-
данівський, Масоха, На-
зарчук, Савченко Діх-
таренко

Гнат Голий . . . Антонович
Гайдамака . . . Діхтаренко
Медвідь . . . Романенко,
Кравчина . . . Дробинський
Горицьвіт . . . Свашенко
Кульбаба . . . Стеценко
Знахар . . . Ходкевич

Селянки: Пилипенко, Петрова, Сме-
река, Станіславська,
Стешенко

Польська варта, козаки, гайдамаки,
селяни.

Режисер постановщик **Ф. Лопати-**
ський

Відновлює режисер лаборант **М. Пя-**
сецький

Художники: оформлення сцени
М. Сімашкевич

строї **В. Шкляїв**

Музика **Козицького**

Диригент **Б. Крижанівський**

Держтеатр для дітей

Дядькова Томова Тимошева Рудня **хата**

Мелодрама на 2 дії

Дієві особи:

Містер Шельбі **В. Яншин**
Міс Шельбі **З. Полуян**
Дора, їїня дочка **Л. Отмар**
Том, невільник
Шельбі . . . **Г. Чарський**
Б. Уманець
Хлоя, його жінка **Герасімова**
Еліза . . . **Д. Фрейчко**
Джорж, Елізи
чоловік . . . **І. Гончаренко**
Топсі, донька
Джоржа та
Елізи . . . **Л. Сахарова**
Бен . . . **К. Расс**
Гелі . . . **Г. Григоренко**
Уількінс { **П. Бендт**

(компаньйони, торговці невільниками)

Господиня за-
їзжого двору **Е. Блюм**

Перкінс { **Г. Іванів**
Джері { **П. Муратов**

(багаті рабовласники)

Бутлер, інже-
нер . . . **Ф. Федорович,**
Гаєвський

Суддя Клейтон **П. Уманець,**
Ю. Заховай

Гаріет, його
жінка . . . **Г. Мудра**

Поліцей . . . **С. Верхацький**
Шеріф . . . **С. Коган**

Авкціоніст **А. Іванченко**
Доглядачна

авкціоні **В. Яншин**

Фані, дочка
Джері . . . **В. Михайлівська**

Мамі, її нянька **М. Шулькевич**

Негріт, невіль-
ник Джері **В. Соколов**

Реж. **Крига** Худ. **Цапок**

п'єса на 3 дії 11 епізодів

Хрящ, ватажок бан-
дитів . . . **Гаєвський**
Манушко . . . **Бендт**
Егорка флотський **Уманець**
Карнач . . . **Муратів**
Тиміш . . . **Михайлівська**
Ганька, його сестра **Шулькевич**
Палажка . . . **Полуян**
Одарка . . . **Солонько**
Алейка . . . **Расс**
Денисів . . . **Яншин**
Головний інженер **Гончаренко**
Штейгер . . . **Федорович**
Опрашко . . . **Сохолів**
Григорович, забой-
щик . . . **Чарський**
Молодий шахтар **Довгии**
Васька Лом . . . **Верхацький**
Хрипун . . . **Іванів**
Сашка Гусак . . . **Заховай**
Гапка, служниця **Герасімова**
Блюм
Сьомка . . . { **Мудра**
Іванко, хлопчик от-
катчик . . . **Сахарова**
Дмитро, хлопчик
откатчик . . . **Коган**
Яшко, хлопчик от-
катчик . . . **Отмар**
Голова рудкому **Муратів**
Командир загону **Іванченко**
Марійка . . . **Фрейчко**
Шахтарі, забойщики, откатчики,
бандити

Постановка режисера **І. Юхименка**

Оформлення худ. **Георгія Цапка**

Музика **Б. Яновського**

Танки **Шулькевича**

Виставку веде **С. Роснянський**

Мікадо

оперета на 3 дії за Суліваном
музика **Богдана Крижанівського,**
текст **М. Йогансена та О. Вишні.**

Дієві особи:

Юм-Юм . . . **Титаренко, Доценко**
Лі-ті-фу . . . **Чистякова, Стешенко**
Піті-Сінг . . . **Пілінська**
Піп-бо . . . **Пігулович**
Нанкі-пу . . . **Білашенко**
Мікадо . . . **Романенко, Сердюк**
Цу-ба . . . **Гірняк**
Коко . . . **Крушельницький**
Піш-Туш . . . **Мілютенко**
Кі-кі . . . **Жаданівський**
Міністр краси **Свашенко**
„ війни **Козаченко**
„ здоровля й моралі **Дробинський**
„ ділвих справ **Масоха**
„ публ. розваг. **Хвиля**
Бонза . . . **Пилипенко**

Гвардія . . . **Назарчук**
Військо . . . **Шутенко**
Селянин . . . **Свашенко**
Ослик . . . **Назарчук**
Професор . . . **Кононенко**
Астролог . . . **Савченко**
Пожежний **Карпенко**
Гейші: . . . **Горна, Доценко, Ко-**
саківна, Лор, Петро-
ва, Смерека, Стані-
славська, Стешенко
Моряки . . . **Дробинський, Кар-**
пенко, Козаченко Ко-
ноненко, Масоха, Сва-
шенко, Лор.

Постановка **Валерія Інкіжінова**
Оформлення сцени

Вадима Меллера

Відновлює режисер

Леся Дубовик

Диригент **Б. Крижанівський**

Виставу веде померж.

О. Савицький

Держ. Харківський Театр

Республіка на колесах

(Бузанівський лицедій)

п'єса на 3 д. (12 одмін) Я. Ма-
монта

Дудка Андрій, прапорщик . Кречет
Хапчук Сенька, чиновник

Крамаренко

Фенька, попів-
на, анархістка . { Варещька
Лешко

Кудалов Іван Іванович телеграфіст
Домашенко

Негода Кузьма, сторож Твердохліб
Максим, селянин . . . Овдієнко
Харитина, його жінка . Зарницька
Печений, колишній писар . Тагаїв
Мерчик, комерсант . Петлішенко
Люся Пузанок, учителька Горленко
Явдоха, салдатка . Маслюченко
Сашко Завирюха, голова ревкому
Сокирко

Стьопа, секретар ревкому

Челищенко

Архип, льокай Ватуля
Оксюша, дочка лавошника Попова
Гервасій, піп Ходимчук
Дід Манько
Баба Жданова

Селянин I Воронко

" II Лосів

Кум Павлусенко

Інвалід-салдат Свічкаренко

Корольок Гаєвський

Салдатка I Бузанівська . Малієва

" II " Санківська

Салдатка I Таранівська . Акімова

" II " Нікітіна

" III " Костева

Незаможник Єфремов

Баби Озигнівка, Войтенко

Салдат I Удовенко

" II Чорнуха

" III Потоїв

" IV Шкурат

Червоноармієць Полінський

Гармоніст Шкурат

Хлопчик I Трудлер

Хлопчик II Скуратова

" III Лосева

" IV Наливайко

" V Мизинець

" VI Петровська

" VII Попова-Сергієва

Салдати Залізна, Вятківська

Сергієнко, Мазуренко

Салдати Челищенко,

Ходимчук

Машиніст Хорош

Салдат з одрізом Шкурат

Постановка Гол. Реж. О. Загарова

Оформлення сцени худ. Ю. Магнера

В ті дні (БАНКРОТ)

п'єса на 5 д. (15 епізодів)

С. Лівітіної переклад Ю. Смолича

Данов, інженер Овдієнко

Ольга, його дружина Маслюченко

Данов, професор, батько інженера

Тагаїв

Марія Іван., мати Ольги Зарницька

Буров, токар Сокирко

Спиридонов, студент . Домашенко

Грачевський, дирек. заводу Хорош

Заливайко, механік . Петлішенко

Устенко

Байко

Кузик

Сидоров

Надя, курсистка Лешко

Степанчик, студент . Крамаренко

Степанчик, вартовий заводу Манько

Таня, онука Степанчика Скуратова

Начальник міліції Ходимчук

Панич Літвінов

Панночка Попова

Пан Челищенко

Дама Малієва

Міліціонери Удовенко, Шкурат

Газетяр Трудлер

Невідомий Лосів

Режисер Л. Кліщев

Оформлення сцени Ю. Магнер

Вистави веде пом. реж. Ф. Благополучний

Пурга

П'єса на 4 дії, Щеглова

Переклад О. Загарова

Оллан Стібенс Горленко

Генрі Вудгаус Крамаренко

Володимир Ватуля

Петрових Домашенко

Улейга Твердохліб

Ярема Хорош

Офіцер Літвінов

I-ий тунгуз Трудлер

II-ий тунгуз Чалищенко

I-ий салдат Геєвський

II-ий салдат Потоїв

Початок о 8 год. вечора

Постановка головного

режисера О. Загарова.

Оформлення художника Г. Цапка.

Лукреція Борджіа

драма на 4 дії В. Гюго

Дона Лукреція Борд-

жіа Большакова

Дон Альфонсо Д'єсте Ватуля

Дженаро Домашенко

Губетта Кречет

Мафіо Орсіні Сокирко

Джеппо Ліверетто Літвінов

Дон Апостольо Га-

целло Хорош

Асканіо Петруччі Благопо-

лучний

Ольоферно Вітельццо Свічкаренко

Рустігелло Тагаїв

Астольфо Твердохліб

Княгиня Негроні Акімова

Батісто Ходимчук

Ченці: I. Павлусенко.

" II. Воронко

" III. Патоїв

" IV. Чернуха

" V. Удовенко

Монтефельтро—Удовенко

Дами у Негроні: I. Софіїнко

" II. Санківська

" III. Попова

" IV. Попова-Сер-

гієва

" V. Озигнівка

" VI. Залізна

Пажі—I. Трудлер

" II. Шкурат

Вартові: I. Воронко

" II. Патоїв

" III. Чернуха

" IV. Шкурат

Танки у I-й дії: Залізна, Лосіва,

Мизинець, Наливайко, Попова-

Сергієва, Софіїнко, Геєвський,

Лосів, Трудлер, Чалищенко.

Танок у IV-й дії: Наливайко,

Чалищенко.

Постановка гол. режис. О. Загарова

Оформлення сцени худ. Соболя

Виставу веде пом. реж. Ф. Благо-

получний

КУПУЙТЕ ІЛЮСТРОВАНІЙ ТИЖНЕВИК

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

Продається в усіх театрах
у Харкові й Києві.

Ціна одного примірника 20 к.

Руський Драмтеатр

Иван Козырь и Татьяна Русских

Пьеса в 3-х действиях 22 эпизодах Д. Смолина.

Действующие лица.

Иван Козырь Блюменталь-Тамарин (Засл. Арт. Респ.),
А. Н. Венский

Татьяна Русских И. А. Люминарская

М-р Ллойд П. А. Алексеев
Лоретта И. А. Лащилина,
В. С. Шевырева

Месье Артикль Л. Я. Полевой
Мадам Артикль В. В. Красова

Том, негр З. А. Марачевич
Фы-фун-ли, китаец Ф. Намфрод, В. П. Лермин

Начальник полиции П. Д. Расций
Первый агент Н. М. Юренев

Второй агент С. А. Гольдштаб
Капитан Н. А. Шевелев

Уокер старший механик Л. Хорват
1-й кочегар А. С. Крымский

2-й кочегар В. Т. Вадура
Скрипач Ф. А. Новиков

Мари { горничн. Е. М. Метейская
Китти { Ллойда З. П. Паэр

Мицци { Е. Н. Левская
Кочегары, матросы, пассажиры
и служащие парохода.

Время действия наши дни.

Постановка П. А. Алексеева
Художник Н. К. Пеленкин

Монтировочный режиссер М. В. Владимиров

Любовь Яровая

пьеса в 5 действ. К. Тренева

Швандя Заслуж. Арт. Респ.
В. А. Блюменталь-Тамарин

Борелин
Любовь Яровая И. А. Люминарская М. Дефорж

Кошкин—комиссар Н. Хорват
Дунька Л. С. Самборская

Михаил Яровой В. С. Шевырев, Гетманов

Павла Петровна Пансва
И. А. Лащилина

Хрущ М. М. Яновская
Мазухин } пом. ко- А. С. Крымский

Грозной } миссара Н. М. Юренев
З. А. Зинин

Максим Горностаев, профессор
А. Ф. Намфрод

Горностаева, его жена В. В. Красова
М. М. Муссури

Малинин } полков- Л. Я. Полевой
Кутов } ники З. А. Зинин

Протоиерей Закастов } деятели тыла
Елисатов

А. С. Крымский

Н. А. Шевелев

Колосов, электротехник

А. Н. Вельский

Махора Т. П. Алябьева

Марья, крестьянка А. И. Берковская
Семен, ее сын В. Т. Вадура

Пикалов Росций
Барон Борелин

Баронесса Наумовская
Иов Чир, сторож В. П. Лермин

Фольгин П. А. Алексеев
Чиновник Д. А. Дейсмор

Положинцев С. А. Гольдштаб
Генерал Н. М. Юренев

Караульный Ф. Новиков
Крестьянка Н. Н. Наврозова

Постановка П. А. Алексеева
Художник Н. И. Пеленкин

Ведет спектакль помрежиссер
Д. А. Дейсмор

Монтир. режиссер
М. В. Владимиров

Художественный руководитель
Л. С. Самборская

Бронзовый идол

Мелодрама в 5 актах

Действующие лица:

Ранц, резидент (губернатор)
Сонта А. Ф. Намфрод

Зоя Ранц, его жена М. Н. Дефорж
Жоржетта Нантайль, артистка

В. С. Шевырева
и М. М. Яновская

Ли-Туонч, мандарин юстиции
В. П. Лермин

Куанч-Синч, мандарин управления
Г. В. Гетманов

О-а-Шен, { И. А. Люминарская
его жена { и М. А. Галашова

Полк. Равенштейн Л. Я. Полевой
Клод Равенштейн, его сын,

лейтенант. А. Г. Вельский и
Н. А. Шевелев

Дезербье, генерал-губернатор
Н. М. Юренев.

Нгуэн-Ан, учений мандарин
Н. Л. Хорват

Боскарен, канцлер резиденции
П. Д. Росций

Мажеро, бухгалтер А. С. Крымский
Вильер, протоколист А. М. Борелин

Френель, телеграфный чиновник
С. Д. Гольдштаб

Экмиоль, лейтенант Ф. А. Новиков
Фмо } В. Т. Вадура

Фин } бои Д. К. Славин

Кончай, горничная Е. Н. Левская
1 палач Виноградский

2 палач Новиков 2-ой
Пленный пират Меверы

Действие происходит в Сонтаюв
Время незадолго до Великойвойн

Режиссер спектакля
Г. В. Гетманов

Художник П. К. Пеленкин
Монтир режиссер

М. В. Владимиров
Зав. муз. частью Я. Я. Полферов

Пом. режис. Д. А. Дейсмор

Кино-роман

Комед. в 4-х д. Г. Кайзера

Действующие лица:

Карин Братт Л. С. Самборская
Эрик Братт Н. А. Шевелев

Кнут Братт, дядя
Карин А. С. Крымский

Граф Стьернене Г. В. Гетманов
Эрик А. М. Борелин

Барон Баррен-
крона Л. Я. Полевой

Алиса, его дочь М. А. Балашова
Владетельная гра-

финя Стьернене В. В. Красова
Мисс Грове Е. М. Метельская

М. М. Муссури
Лакей у Стьернене В. П. Лермин

Апелблом (нищая) А. Н. Берковская,
М. М. Валент

Иогансен Н. М. Юренев
Постановка Н. Л. Хорвата

Художник Н. К. Пеленкин
Зав. муз. частью проф.

Я. Я. Палферов
Монтир. режиссер

М. В. Владимиров
Пьесу иллюстрирует трио:

Л. Г. Столь (рояль), Койман (скрипка),
А. А. Тах (виолончель)

Ведет спектакль пом. режиссера
Д. Б. Дейсмор

Любовь под вя- зами

Пьеса в 3 действ. Е. О. Нейль.

Исполнители:

Кабот Хорват Н. Л.
Симеон Крымский А. С.

Питер Лермин В. П. и Зинин З. А.
Ибен Блюменталь Тамарин

(Засл. арт. респ.)
Эбби Самборская Л. С.

Музыкант Новиков Ф. Н.
Старый фермер Вадура В. Т.

Фермер Гольштейн С. А.
Девушка Левская В. А.

Шериф Юренев Н. М.
Постановка П. А. Алексеева

Художник Пеленкин Н. К.
Танцы в постановке Монсеева.

Монтир. режиссер Владимиров М. В.
Ведет спектакль пом. режиссера

Дейсмор Д. А.

КУПУЙТЕ

ИЛЮСТРОВАННИЙ
ТИЖНЕВИК

„ВСЕСВІТ“

ЦІНА ОДНОГО №

15 коп.

Театр

Веселий Пролетар

Землетрус

I відділ

„Сумерки“—драматичний нарис загибелі Керенського

Керенський Логіко
Ад'ютант Грипак
Полкєвник Швагун
Робітник-агітатор Хатишевський

Юнкери: { Горнятко
Мітіна
Степанова
Щербина

„На грані“—героїчн нарис Жовтня

Комісар Хатишевський
Матрос 1 Швагун
„ 2 Брунько
Біркєс німець Маківський
Дама в наколаді Грай
Баба Лихо
Недобритий інтеліг. Францман
Перукар Малігрант

Гвардійці: { Колєснїченко
Горнятко
Риманів
Щербина
Селюк

Хлопчики: { Ратинська
Базілевич
Фельдшер Романенко
Сестра Степанова

II відділ

„Землетрус“—трагікомедія на 2 епізода П. Романова

Кашін Дрозд
Кашіна Шелкунова,
Степанова
Півень арт. реж. Францман
Княгиня Грай
Граф Грипак
Беркутів інтелігєат Лойко
Капітан Швагун
Капітанша Романенко
Шішкіна Лихо
Агафон приказчик Малігрант
Векла служниця Добровольська
Комісар Риманів

III відділ

Хореографічні етюди на тему „Боротьба й перемога“ Купфєрової Є.

Танок виконують:

Базілевич, Романенко, Дрозд, Маківський, Мітіна, Грипак, Швагун, Хатишевський, Шелкунова, Колєснїченко, Лойко.

„Маніфєст“

урочиста інсцен. маніфєсту Ц. В. К. Вієсуні-тру-

батури: Бережна, Дрозд, Грипак, Лойко, Грай, Лихо, Романенко, Травинська, Швагун, Хатишевський,

Селяни: нації, карикатури то-що.
Головний режисер Я. Д. Бортник
Режисер Х. Шмаїн,
Режлаборант Маковський
Хореографія Купфєрова
Художник Грипак
Музика Заграничного

Театр Пролеткульта

По ту сторону щєли

(Профєссор Друммонд)

Пєса в 3 действиях (9 епізодов)
А. Афиногєнова, по Джеку Лондону.

Действующие лица:

Профєссор Друммонд } Б. Дьяков
Рабочий Биль Тодє }
Мьрган, банкир Б. Гарємов
Рєгина, єго дочь Н. Федорєнко
Секретарь Мьргана М. Давидов
Ван-Форєст, профєссор О. Гандєль
Ван-Форєст, єго жєна К. Богданова
Елєна, их дочь В. Ханчєнко
Вєблєн, спьртсмен И. Гальпєрин
Марго, секретарь Друммонда

Л. Майзєль
Джє, слуга Друммонда А. Качєров
Харвард, издатель А. Свистунов
Мак, прєдєдатель сьюза Б. Гарємов
Мєри, секретарь сьюза П. Ермакова
Томм-Ману, нєгр В. Грудницкий
Ю-Ли, хозяин бара А. Туманский
Патти, нєгритєнок П. Долгополов
Вильямс, шпик А. Свистунов
Старший мастер А. Алимов
Джонс, старый рабочий

С. Гордиєнко
Патрик В. Дудєцкий
Лєслинг М. Давидов
Новичєк П. Долгополов
Бєб С. Чишко
Гарри Ф. Белопольский
Джипси И. Хатьянов
Лиззи А. Васильєва
Анна А. Бурштейн
Кєтти К. Богданова
Сыщик И. Хатьянов
I-й полисмен А. Туманский
II-й полисмен В. Дудєцкий
I-й репортер А. Качєров
II-й репортер Ф. Белопольский
Графиня Лєжинская А. Бурштейн
Князь Головин С. Чишко
Матрос И. Хатьянов
Ковбой А. Алимов
1-ый А. Качєров
2-ой } фашисты П. Долгополов
3-ий } И. Гальпєрин
4-ий } А. Алимов

Гости у Мьргана: Васильєва, Майзєль, Ермакова, Алимов, Гальпєрин, Долгополов, Качєров.

Постановка Л. Лукацкого
Художник А. Бєсулаєв
Композитор Ю. Мейтєс
Танцы в постановке Вигилєва
Лаборанты: А. Бєсулаєв, Б. Гарємов

Художєственный руковєдигєль Захарий Вин

Управляющий театром Н. Мурєнко

Сила сильных

Пєса в 3 действиях В. Плєтньєва, по рассказу Б. Лаврєнєва „О прєстой вєщи“.

Действующие лица:

Лєон Кутюрє. Француз комерсант Б. Гарємов
Дмитрий Орлов.

Марго-Кутюрє Бєла, подпольный рабочник Н. Федорєнко
Доктор Саковнин О. Гандєль
Саковнина, жєна доктора К. Богданова
Полковник Розєнбах. Начконтрразведки А. Туманский
Поручик Сєбєлєвский.

Комендант контрразведки И. Гальпєрин, Дудєцкий, Свистунов
Капитан Туманович. Военный следователь Б. Дьяков
Сємєнулин. Члєн Рєвкома. Подпольщик В. Грудницкий
1-й офицєр С. Гордиєнко

А. Свистунов
2-й „ С. Гордиєнко
3-й „ М. Давидов
Юнкєр Тєрєшєнко П. Долгополов
Интеллигєнт В. Дудєцкий
Торговєц Ф. Белопольский
Сєлянин И. Гальпєрин
Акцизный чиновник А. Алимов
Дєвушка с кудряшками Ханчєнко
Прєстая жєнщина А. Васильєва
Постановка Захария Вина. Рєж. Лаборант Б. Дьяков. Художник А. Бєсулаєв. Зав. Муз. Частью Б. Финдєль. Спєктакль вєдєт С. Чишко.

ВИЙШОВ З ДРУКУ ЧЕРГОВИИ №
ГУМОРИСТИЧНОГО ЖУРНАЛУ

„ЧЕРВОНИЙ ПЕРЕЦЬ“

ВИМАГАЙТЕ У ВСІХ КІОСКАХ та ГАЗЕТЧИКІВ
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 15 КОП.

Театр Музкомедії

Кавалер от 10 до 4-х

Муз. Ком. в 3-х лейств. Штольца

Действующие лица:

Принц Марко Квареско . . . Янет
Майор Романули, его
ад'югант Делямар.
Готгейм Хенкин
Лона Д'альберти, ак-
триса Наровская
Пасевикер, ювслир . Васильчиков
Феликс Миртенбах . . . Бравин.
Людвиг Пендель, бух-
галтер Таганский
Сузи Гейслер, продавщица
цветов Болдырева
Болдуин, метр д'отель . Брянский.
Эдуард, официант . Шадурский
Рупрехт, слуга Забайкалов
Филип, камердинер . . . Толин.
Постановка гл. реж. Ф. С. Та-
ганского.

Дирижирует гл. дир. Н. А. Спи-
ридонов.

Балетмейстер К. С. Квятковский
Декарация художника
П. М. Супонина.

Прима-Балерина Н. В. Пельдер
Ведет спектакль А. Г. Маленский

Миг счастья

Муз. ком. в 3 действ. муз. Штольца.
Граф фон-Бигербах Таубе
Эльфрида, его жена . . . Гвоздева
Ганс, их сын Делямар
Лудвиг-Бурген Шадурский
Муссбахер Васильчиков
Ева, его жена Каренина
Лици, его дочь Попова, Болдырева
Дезире, шансон, певица Наровская
Фриц Райский
Платцер Таганский
Тоблас, владелец
парикмахерской Забайкалов
Мальчик Лесковская
Кассирша Шульженко
Постан. гл. реж. Ф. С. Таганского
Дириж.ет С. Д. Солящанский
Прима балерина Н. В. Пельдер
Балетмейстер . А. С. Квятковский
Художник Супонин

Сильва

Муз. ком. в 3-х действ. Кальмана
Князь Валянюк Янет
Княгиня Валянюк, его
жена Каренина
Эдвин, их сын Райский
Стасен их племянница . Таганская
Сильва Вареску Наровская
Ферри Васильчиков
Граф Бони Таганский
Ропе Брянский
Генерал Толин
Нотариус Шадурский
Никсо Толин
Постановка гл. режис.
Ф. С. Таганского
Дирижирует . С. Д. Солящанский
Прима балерина Н. В. Пельдер
Балетмейстер . А. С. Квятковский
Ведет спектакль А. Г. Маленский
Художник Супонин

Коломбина

музком. в 3 д. муз. А. Рябова.

Графиня Коллета . . . Наровская
Маркиз Филипп . . . Тауба
Октав Дюпорей . . . Райский
Пикадор Янет
Кайтал Таганский
Этелька Болдырева
Жюнон Шадурский
Жо-ж Брянский
Гауль Делямар
Эрнео Забайкалов
Матрос Толин
Лакей Ромашкевич

Постановка гл. режис.
Ф. С. Таганского.
Дириж. С. Д. Солящанский.
Балетмейст. А. С. Квятковский.
Прима-балерина . В. Пельдер
Спектакль ведет
А. Г. Маленский.

Баядерка

музком. в 3 д. муз. Кальмана.

Принц Раджами . . . Райский
Одетта Даримонт . . . Попова
Маркиз Наполеон . . . Таганский
Луи Филипп Янет
Марнетта Наровская
Полк. Паркер Хенкин
Фефе Миловидова
Дева, ад'ютант . . . Делямар
Дева Синчи Засимович
Деватор Трабизонт . . Шадурский
Пимпринетт Брянский
Котек Забайкалов
Джони Делямар

Директор бара Толин
Капельдинер Ромашкевич
Постановка гл. реж.
Ф. С. Таганского
Дириж. С. Д. Солящанский
Балетмейстер А. С. Квятковский
Прима-балерина Н. В. Пельдер
Ведет спектакль А. Г. Маленский

Подвязка Борджиа

Муз. ком. в 3-х действ.
М. Краусса.

Герцогиня фон Го-
генштейн . . . Каренина
Граф Франц, ее
племянник . . . Хенкин
Роза — Мария, его
жена Светланова,
Попова
Граф Алодар Веро . . . Райский
Эйта Янет
Стаси, его племян-
ница Болдырева,
Таганская
Граф Отто Делямар
Мукки фон-Кадель-
бург Кушнир
Собри Таубе
Тони Гофер Таганский
Гедрдоу
Лайот, хозяин по-
стоялого двора Брянский
Пирошка, его дочь Белецкая

Клоун

Музыкальн. комедия в 3-х действ.
Краусса.

Адриан фон-Гот-
тентат Янет.
Елена, его дочь . . . Попова.
Конрад Хегелин . . . Бравин
Киприан Гункель . . . Таганский.
Мими Болдырева.
Казимир Водраков-
ский Васильчиков.
Тобия Воллнер, пе-
дагог Брянский.
Иван, слуга барона Толин.

Постановка глав. режис.
Ф. С. Таганского.
Дирижирует С. Д. Солящанский.
Балетмейстер А. С. Квятковский.
Художник П. М. Супонин.
Прима балер. Н. В. Пельдер.
Ведет спектакль А. Г. Маленский.

Принцесса цирка

Муз. комедия в 3 действ.
Кальмана

Федора Корне-
джи, американ-
ка вдова Светланаова
Князь Афанасий
Рюри-ович . . . Янет
Князь Купоро-
сов Кушнир
Граф Пусин
Мушкин Делямар
Брусковский ад'ю-
тант Шадурский
Директор цирка Хенкин
Мистер Икс Бравин
Пинелли режис-
сер цирка . Таубе
Мисс Мабель, на-
ездница Таганская
Барон Розенцвей Толин
Карла Шлумбер-
гер Каренина
Толи, ее сын . . . Таганский
Пеликан, обер-
кельнер . . . Васильчиков
Максик, пиколо Забайкалов
Михаил, дворец-
кий князя . . . Толин
Мери, девушка
в баре Шульженко
Билетер Ромашкевич
Постановка гл.
режисера . . . Ф. С. Таганского
Дирижирует гл.
дирижер . . . Н. А. Спиридонов
Балетмейстер А. С. Квятковский
Прима-балерина Н. В. Пельдер
Художник . . . Супонин
Ведет спектакль А. Г. Маленский

Геза, старый слуга Шадурский
Директор отеля . Толин
Постановка гл. реж. Ф. С. Таганского
Дирижирует гл. лириж.
Н. А. Спиридонов
Балетмейстер А. С. Квятковский
Прима-балерина Н. В. Пельдер
Ведет спектакль А. Г. Маленский.

СПИСОК № 26

П'єс дозволених до вистави Вищим Репертуарним Комітетом УПО НКО УСРР

Український репертуар

1. Бедаж Д. „Сигнал“. Драма на 4 дії. Стор. 23. „Сільський Театр“ за 1927 рік № 11. А.
2. Білль-Білоцерківський В. „Шторм“. П'єса на 3 д. і 10 одм. Пер. І. Левченка. А.
3. За Гумилевським Л. — Я. Ложкін. „Щаслива планочка“. П'єса на 5 сцен за ром. „Ткачі“ Рук. А.
4. Ясний Олесь. „Віа ламається—чумаку ума набирається“. П'єса на 4 дії, Рук. Стор. 28. А.
5. Ясний Олесь. „Протест“. Масове видовисько на 4 картини з інтермед. „Сільський Театр“, № 8 за 1927 р. А.

Руський репертуар

1. Айно А. „Стрелецкий розыск“ Истор. драма в 5 д. А.
2. Барсуков И. „Ермак наших дней“. Оперетта-мозайка в 5 д. 6 к. А.
3. Білль-Белоцерковский В. Н. „Штиль“. П'єса в 12 карт. ГИЗ М.—Л. 1927 г. Стр. 10) — 80 коп. А.
4. Вечора Герм. „Тараканный капкан“. Ком. в 5 д. А.
5. Власов. „От тьмы к свету“. Агитп'єса в 4 д. А.
6. Гауш Г. А. „Голодный богдыхан“. Ком. в 4 д. А.
7. Гиляровская. „Жулики наших дней“. Ком. в 3 д. А.
8. Григоров Л. „Ваш партбилет“. Ком. в 3 д. А.
9. Гуревич Исидор. „Финлюбовь“ Ком. в 1 д. А.
10. Жижмор Макс. „Гроб“ Драма в 4 д. и 6 к. А.
11. Игнатьев В. „Братья Артюхины“ Драма в 5 д. Изд. „Крестьянская газета“ М. А.
12. Каржанский Н. „Якин и Уньякин“ (Мерулиус). Совр. ком. в 4 д. А.
13. Кирилковский А. „Пауки“ П'єса в 3 д. для крестьянского театра. Изд. Ленинград. Исп. А.
14. Кобелев В. „Сеанс гипнотизма“ (Чужие души) Скетч в 1 д. Стр. 25 Б.
15. Кузнецов А. и Лазарев П. „Суд над хищниками леса“. Инсценировка в 2 ч. Изд. „Новая Москва“. А.

Єврейський репертуар

1. Білль-Белоцерковский В. Н. „Штиль“. П'єса в 12 карт. Перев. И. Кипниса, Рук. Стр. 199 А.
2. Лейвик Г. „Банкрот“. Драма в 4 д. Стр. 80. „А замлбух Шрифтен“ Изд. „Америка“ Нью-Йорк 1926 г. А.
3. Убогин М. „Дус Мейдл фун гарем“. Музкомед. в 4 дейст. Муз. Файнтуха. Рук. Стр. 120 Б.
4. Файко Алексей. „Бубус“. Ком. в 3 д. Пер. Аранского и Абчука. Рук. Стр. 103 А.
5. Фининберг Э. „Юзген“. П'єса в 3 д. и 6 карт. Рук. А.

Німецький репертуар

1. Alexejew, Andrej „Der Satan“. Komödie in 2 Akten Für die deutsche Dorfbühne, bearb. von A. Schwarz. А.
2. Elensku N. O. „Eine versshwörung“, „Einakter“. Für die deutsche Dorfbühne bearb. von A. Schwarz. А.
3. Elensky Nund Schnitnikoff. „Die Repetition“ Einakter Für die deutsche Dorfbühne von A. Schwarz. А.
4. Strzelewicz B. „Ein Roter“ Schwank in 1 Aut. А.

Польський репертуар

1. Irczan M. „Prowokatorzy“ (Pòdpòlna galicina) .Dramat w 5 aktach. Pozel. A Stan-kiewiczza. Rek st. 190. А.
2. Stankiewicz A „Zwyciestwo Proletariatu“ Sztuka, w 3 aktach na tle wùradków pozdziernika 1917 roku. Rekot St. 108 А.

Татарський репертуар

1. Янсупов. „Шамси—Нур“. Траг. в 5 д. и 6 карт. Рук. А.

Вчен. Секретар ВРК М. Плєський